

Arrest

nr. 258 268 van 15 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 25 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. HARDY en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 februari 2020 en heeft zich vluchteling verklaard op 20 februari 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 juli 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 1 oktober 2020.

1.3. Op 21 januari 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 januari 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Libische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Benghazi. U bent geboren op X 1980 en bent gehuwd met A.(...) N.(...) F.(...) O.(...) (CG X). U heeft samen met haar vier kinderen.

U heeft zich altijd publiek gekant tegen Qhadafi, de vroegere leider van Libië, alsook tegen Haftar, commandant van een Libische militie. U sprak zich niet alleen negatief uit tegenover hen in het bijzijn van andere mensen, u postte ook op uw Facebookaccount negatieve berichten ten opzichte van hen.

Op een dag, ergens aan het begin van 2014, werd u thuis aangevallen door de militie van Haftar. Nadat uw huis werd beschoten drongen belagers binnen en achtervolgden ze u. U kon via het dak ontsnappen, u sprong naar het dak van uw bureu. Uw belagers wisten u wel nog te verwonden met een handgranaat. U verbleef nog enkele dagen bij uw bureu vooraleer naar de stad Misrata te vluchten.

In 2018 werd u ook in Misrata opgespoord. Zo werd u enkele maanden vóór uw vertrek uit Libië opgebeld door uw buurman ginds, u was niet thuis, en hij informeerde u over militieleden van Haftar die in de buurt naar u begonnen vragen. U besloot onder te duiken en Libië te verlaten. U zocht een smokkelaar en verliet samen met uw gezin enkele maanden later het land per boot.

Drie dagen na uw vertrek uit Libië kwam u aan in Malta, waar men op 7 september 2018 uw vingerafdrukken en die van uw vrouw namen. Nadien hadden jullie, in het kader van een verzoek om internationale bescherming, een persoonlijk onderhoud bij de Maltese autoriteiten.

U ontving op een dag een dreigement via de berichtenapplicatie WhatsApp. Hierin stond dat men op de hoogte was van uw verblijfplaats en dat men u zou 'vastkrijgen'. U kreeg drie of vier dergelijke berichten. Omdat u de situatie in Malta niet meer veilig vond voor u en uw familie, en omdat er veel racisme heerste, trachtte u het eiland te verlaten. Enkele maanden nadat u een laatste dreigbericht ontving verliet u Malta per vliegtuig, nl. op 16 februari 2020. U kwam aan in Nederland en reisde per taxi door naar België, waar u en uw vrouw op 20 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Op 23 maart 2020 kenden de Maltese asielinstanties uw vrouw en uw kinderen de subsidiaire beschermingsstatus toe. Uw verzoek om internationale bescherming zou momenteel nog steeds in behandeling zijn.

U verklaart niet terug te kunnen naar Malta, waar u vreest dat de personen die u bedreigden u zullen viseren.

Ter staving van jullie verzoek leggen u en uw vrouw volgende documenten neer: een verzekeringskaart, een familieboekje, kopieën van jullie paspoorten en die van uw kinderen, medische documenten in verband met de schade die de granaat aan uw lichaam aanbracht, een document van een Zwitserse non-gouvernementele organisatie die uw zaak bepleit alsook een dreigbericht dat u ontving op uw gsm.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Allereerst wijst het CGVS op de vaststelling dat u en uw vrouw geen duidelijk zicht wensen te bieden op jullie paspoorten. Zo wordt u gevraagd waar uw origineel paspoort zich bevindt en antwoordt u dat het in de brand opging, samen met jullie ganse huis. U verklaart dat deze brand plaatsvond in 2014 (CGVS, p.2-4). Gezien uit de kopieën van de paspoorten die jullie neerleggen blijkt dat deze documenten werden uitgereikt in 2017 (!), wordt u met deze discrepantie geconfronteerd. U stelt door de problemen

die u ervoer niet veel te kunnen onthouden en dat de paspoorten misschien ook in zee zijn verloren gegaan (CGVS, p.4). Dergelijke antwoorden overtuigen niet. Dat u zich tegensprekt over hoe deze paspoorten verloren zouden zijn gegaan lijkt aan te tonen dat deze in werkelijkheid nog steeds in jullie bezit zijn en dat jullie deze om de één of andere reden wensen achter te houden voor de Belgische asielinstanties. Hetzelfde geldt voor uw echtgenote. Ze stelt bij het CGVS dat het paspoort verloren ging op zee (CGVS A.(...) N.(...) F.(...) O.(...), p.2). Opvallend, gezien ze eerder bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog verklaarde dat ze haar originele paspoort in Libië had achtergelaten (verklaringen DVZ A.(...) N.(...) F.(...) O.(...), vraag 25). Dat ook zij zich hierover tegensprekt bevestigt dat jullie het CGVS doelbewust trachten te misleiden mits het afleggen van bedrieglijke verklaringen in verband met jullie paspoorten. Dat jullie over deze zaken niet eerlijk zijn, valt niet te rijmen met jullie verzoek om internationale bescherming én tast bovendien jullie algemene geloofwaardigheid in ernstige mate aan.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van uw land van herkomst Libië kan worden aangenomen.

Zo dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen geloof kan hechten aan de problemen die u verklaart te hebben gekend met een Libische bende. Zo wordt gewezen op het weinig logische karakter van het incident dat zich volgens u in 2014 zou hebben afgespeeld. U verklaart dat een bende u thuis zou hebben aangevallen, ze zouden u hebben beschoten en een handgranaat naar u hebben gegooid (CGVS, p.6 & 7). Dat u wist te ontsnappen aan een gewapende militie die u thuis komt beschieten, is weinig aannemelijk te noemen. Zij waren duidelijk in de meerderheid, waren zwaar bewapend en konden u in uw eigen huis verrassen. Dat u dan nog de kans zou hebben gehad om zo goed als heelhuids te ontkomen, kan moeilijk worden geloofd. Het raakt evenmin kant noch wal dat ze u, volgens uw verklaringen, naar het dak van de burenspringen maar dat ze niet eens de moeite namen om u te achtervolgen en/ of te gaan zoeken bij uw burens (CGVS, p.9). Indien ze er werkelijk op gebrand waren om u te vinden, moge men verwachten dat ze dat wel hadden gedaan. Tevens opvallend is uw verklaring dat u nog twee of drie dagen bij deze burens zou hebben verbleven alvorens zij u naar de stad Misrata brachten (CGVS, p.9). Gezien u wist dat de militie u had opgemerkt toen u bij de burens vluchtte, moge men in alle redelijkheid verwachten dat u uit veiligheidsoverwegingen sneller andere en veiligere oorden zou hebben opgezocht. Dat u dit niet deed vormt een bijkomende aanwijzing die de waarachtigheid van uw beweringen hypothekeert. Het is bovendien opvallend dat u alleen maar weet te zeggen dat de aanval zou hebben plaatsgevonden in 2014, maar dat u niet preciezer kan zijn in uw tijdssituering (CGVS, p.7). Ook uw vrouw kan niet zeggen in welke maand dit incident zou hebben plaatsgevonden (CGVS A.(...) N.(...) F.(...) O.(...), p.5 & 6). Tevens opmerkelijk is dat u, noch uw echtgenote, een antwoord weet te bieden op de vraag met hoeveel personen uw belagers zouden zijn geweest (CGVS, p.8 & A.(...) N.(...) F.(...) O.(...), p.4 & 5). Opnieuw ondermijnt dit de geloofwaardigheid van de beweerde aanval in 2014.

In 2018, aldus vier jaar na de eerste aanval die u verklaart te hebben meegemaakt, zou u in de stad Misrata opnieuw zijn opgespoord. Uw buurman zou u hebben opgebeld met de boodschap dat er mannen in de buurt naar u kwamen vragen (CGVS, p.11 & 12). Ook hier kan geen geloof aan gehecht worden. Zo wordt u gevraagd of deze mannen met uw buurman effectief zouden gesproken hebben doch weet u die vraag niet te beantwoorden, u zou hem de vraag zelfs niet hebben gesteld noch hebben geïnformeerd (CGVS, p.12). Dit is bevreemdend. Men kan verwachten dat u interesse in de situatie betoont en deze vraag wel degelijk voorlegt. Gevraagd aan uw vrouw hoeveel personen u aan het zoeken waren moet ze eveneens het antwoord schuldig blijven (CGVS A.(...) N.(...) F.(...) O.(...), p.6). U heeft er verder het raden naar wanneer dit incident zou hebben plaatsgevonden, u houdt het op '2018', een paar maanden voor uw vertrek (CGVS, p.11). Ook uw vrouw geraakte niet verder dan te verklaren dat het enkele maanden voor jullie vertrek op 12 augustus 2018 was (CGVS A.(...) N.(...) F.(...) O.(...), p.6). Dat jullie zodanig weinig op de hoogte zijn van zaken die bezwaarlijk als details kunnen doorgaan, ondermijnt eens te meer het geloof in jullie asielrelaas. Bovendien is het opvallend weinig doortastend dat deze militie u tracht te vinden, doch vier jaar wacht om opnieuw een keer naar u op zoek te gaan.

U verklaart in 2014 onder vuur te zijn genomen doch is het verder zeer opvallend dat u wachtte tot in 2018 om het land te ontvluchten. Ook na de beweerde benadering van 2018 zou u eerst enkele maanden zijn ondergedoken vooraleer u Libië verliet (CGVS, p.12). Dat u niet eerder uw land van herkomst ontvluchtte is opmerkelijk en opnieuw een aanwijzing dat u in werkelijkheid geen problemen zou hebben gekend of dat minstens de ernst ervan in twijfel moet worden gesteld. Sterker, u zou na

2014 naar Turkije zijn gevlucht omwille van een medische behandeling doch keerde u nog terug naar Libië. Dat u dat deed relativeert verder de door u aangehaalde vrees en is andermaal een indicatie dat u in werkelijkheid geen problemen diende te vrezen.

U verklaart dat de militieleden die u zochten u zelfs tot in Malta bedreigden, echter kan ook aan deze bedreigingen weinig geloof worden gehecht. Gezien u uw beweerde problemen in Libië niet aannemelijk maakte kan bijgevolg ook maar weinig geloof gehecht worden aan de problemen die u zou hebben gekend in Malta. Tal van zaken bevestigen dit ook. Vooreerst wordt gewezen op de vaststelling dat de kennis van uw echtgenote omtrent deze problemen in Malta zeer beperkt is. Ze stelt dat ze u via de telefoon bedreigden doch weet ze opvallend genoeg niet te zeggen hoe dikwijls dit dan gebeurde. Haar gevraagd of u naar de Maltese politie zou zijn gestapt, antwoordt ze dit niet te weten. Ze stelt dat de personen die u zouden bedreigd hebben wisten dat u zich in Malta bevond maar wanneer ze wordt gevraagd of ze ook wisten dat jullie in het opvangcentrum zaten, moet ze opnieuw het antwoord schuldig blijven. Ze denkt dat u door verschillende personen bedreigd werd doch kan ze geen antwoord geven op de vraag door hoeveel personen dan wel (CGVS A.(...) N.(...) F.(...) O.(...), p.9). Dat ze dergelijke essentiële zaken niet weet verbaast enorm en bevestigt eens te meer het ongeloofwaardige karakter van de problemen die u verklaart te hebben gekend.

Ook uw kennis over de beweerde feiten laat te wensen over. U weet evenmin te zeggen hoeveel bedreigingen u in totaal zou hebben gehad, u stelt dat het er drie of vier waren. U weet zelfs niet te zeggen hoeveel tijd tussen de bedreigingen zou gezeten hebben. Dat u dergelijke antwoorden niet kan verschaffen verbaast ten zeerste. Wanneer er de laatste keer een bedreiging zou zijn gekomen kan u ook al niet met zekerheid vertellen (CGVS, p.16 & 18). U houdt het op één tot drie maanden voor jullie vertrek uit Malta maar dat is een weinig preciese omschrijving (CGVS, p.16). Bovendien wordt opgemerkt dat u in dit verband uiteenlopende verklaringen aflegde. Waar u het tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS heeft over drie of vier bedreigingen aan uw adres, verklaarde u bij de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) nog dat u twee keer telefonisch bedreigd werd (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Deze wijzigende verklaringen komen het geloof in jullie asielrelaas niet ten goede. Ook u en uw vrouw leggen uiteenlopende verklaringen af. Uw vrouw verklaart dat u telefonische bedreigingen ontving, u zou telkens zijn opgebeld (CGVS, p.9). U daarentegen verklaart van niet, u zou enkel tekstberichten hebben gehad (CGVS E.(...), H.(...) F.(...) S.(...), p.16). Dat jullie elkaar zodanig tegenspreken ondergraft definitief het geloof in deze dreigementen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u verklaart te hebben gekend met een Libische bende.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat uw profiel als opposant tegen de Libische krijgssheer Haftar op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Zo lijkt het politieke profiel dat u van zichzelf probeert op te hangen, net zoals uw algemene geloofwaardigheid, wel zeer relatief te zijn. U stelt een uitgesproken tegenstander te zijn geweest van het regime. Wanneer u wordt gevraagd of u deelnam aan de protesten in Benghazi bij het uitbreken van de burgeroorlog, antwoordt u van niet en gaat u verder door te stellen dat er in Benghazi geen betogingen waren (CGVS, p.6). De objectieve informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier spreekt dit nochtans tegen. U verklaart zichzelf opposant omdat u op straat tegen de mensen slecht praatte over de krijgssheer Haftar. U zou het ook op facebook niet nagelaten hebben om hem te becommentariëren (CGVS, p.7). Gevraagd naar de naam van deze account waarop u de berichten postte, antwoordt u dat deze gehackt en verwijderd werd (CGVS, p.7). Dit is wel zeer toevallig en in het licht van bovenstaande vaststellingen weinig geloofwaardig. Verder wordt gewezen op de vaststelling dat uw vrouw niet eens op de hoogte is van uw beweerde activiteiten als opposant op het internet (CGVS A.(...) N.(...) F.(...) O.(...), p.5). Dat iedereen hiervan op de hoogte zou zijn geweest is dus wel zeer relatief aangezien uw eigen echtgenote niet op de hoogte is. Uw beweerde activisme lijkt, concluderend, zeer beperkt en niet van die aard om te besluiten dat u hiervoor vervolgd zou worden bij een eventuele terugkeer naar Libië. Uw eigenste ervaringen lijken dit bovendien te bevestigen. De enige bedreigingen die u aanhaalt ten aanzien van de Belgische asielinstanties worden, zoals hierboven beschreven, ongeloofwaardig geacht.

Voor zover uit de door u afgelegde verklaringen en de elementen in het administratief dossier weliswaar blijkt dat er indicaties zijn waaruit in uw hoofde mogelijkerwijze een nood aan internationale bescherming ten overstaan van uw land van herkomst Libië zou kunnen worden afgeleid omwille van uw afkomst uit Benghazi en de algemene veiligheidssituatie aldaar, uw profiel als burger evenals het gebrek aan nationale beschermingsmogelijkheden of enig intern hervestigingsalternatief, moet evenwel

worden benadrukt dat uw partner, met wie u in Libië gehuwd bent, en jullie vier minderjarige kinderen reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Malta.

In het licht van deze vaststelling, evenals in het licht van het gegeven dat er in hoofde van uw partner (en bij uitbreiding van jullie minderjarige kinderen) door het Commissariaat-generaal beslist werd tot de niet-ontvankelijkheid van haar verzoek omdat zij niet heeft aangetoond dat de internationale bescherming die haar en de kinderen in Malta werd verleend niet langer actueel of niet effectief zou zijn, moet dan ook worden aangenomen dat de terugkeer van u en uw gezin naar Libië géénszins aan de orde en louter hypothetisch is.

Dienaangaande dient immers te worden beklemtoond dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden. Hoewel hieruit niet volgt dat de gezinsleden van een persoon die internationale bescherming in een EU-lidstaat geniet, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus louter omdat zij familie van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde zijn, betekent dit wel dat de lidstaten enerzijds kunnen beslissen om gezinsleden eenzelfde internationale beschermingsstatus te verlenen, evenals anderzijds enkel moeten waarborgen dat deze gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid, aanspraak kunnen maken op een aantal voordelen zoals het bekomen van een verblijfstitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen. Nog daar gelaten het gegeven dat deze rechten of voordelen die door de respectieve EU-lidstaten aan personen die er internationale bescherming genieten of aan hun gezinsleden worden toegekend, kunnen verschillen, maakt zulks geen vervolging uit in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient u zich tot de in Malta aanwezige instanties te wenden wat betreft de procedures en mogelijkheden die u er ter beschikking staan volgens het Unierecht met het oog op het regulariseren van uw verblijf aldaar. Het is tevens ten overstaan van de bevoegde instanties van diezelfde lidstaat dat u eventuele problemen met betrekking tot de te ondernemen stappen kenbaar moet maken. Het komt zodoende aan u toe om de nodige stappen in Malta te zetten opdat u er een verblijfsrecht kunt genieten als familielid van begunstigden van internationale bescherming. In de door u afgelegde verklaringen kunnen geen concrete elementen worden ontwaard die hieraan afbreuk doen.

In het licht van de internationale beschermingsstatus en het verblijfsrecht dat uw partner en minderjarige kinderen genieten in Malta evenals van de mogelijkheden waarover u bijgevolg beschikt om er tevens een status en een verblijfsrecht te bekomen als familielid van begunstigden van internationale bescherming, is de kwestie van de terugkeer van u en uw gezin naar Libië derhalve louter hypothetisch. Bijgevolg kan in uw hoofde actueel geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van uw land van herkomst worden vastgesteld.

Gelet op wat voorafgaat, kan het Commissariaat-generaal in uw hoofde niet besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u en uw vrouw voorleggen ter staving van jullie verklaringen kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Jullie Libische verzekeringskaart, familieboekje, kopieën van jullie paspoorten en dat van uw kinderen bevestigen jullie identiteit, die momenteel niet wordt betwist. De medische documenten in verband met de lichamelijke schade aan uw lichaam ten gevolge van een granaatinslag in Libië wijzigen evenmin bovenstaande appreciatie. Uit niets valt hieruit af te leiden op welke manier u gewond raakte en/of in welke omstandigheden, laat staan dat u hiermee aantoont ooit persoonlijk geviséerd te zijn geweest.

Verder legt u een document neer van een Zwitserse non-gouvernementele organisatie waar u uw problemen zou uitgeklaard hebben. Deze geschreven getuigenis herhaalt grotendeels wat u ook tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde. Louter de hierboven aangehaalde problemen herhalen, herstelt de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas niet. Het is bovendien opmerkelijk dat uw echtgenote niet eens van het bestaan van dit document afweet, laat staan dat ze op de hoogte is van

het gegeven dat u beroep zou hebben gedaan op de hulp van een Zwitserse organisatie (CGVS A.(...) N.(...) F.(...) O.(...), p.10).

Ook het dreigbericht dat u neerlegt, tot slot, weet geen ander licht te schijnen op bovenstaande appreciatie. Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde bedreigingen in Malta, kan worden vermoed dat deze berichten werden gemanipuleerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet naar Libië kan worden teruggeleid."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en "het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder andere, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt", geeft verzoeker vooreerst een theoretische uiteenzetting omtrent de in het middel aangehaalde bepalingen, waarna hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweert als volgt:

"(...) 2.2. Elementen die door verwerende partij niet betwist worden

Verzoeker vreest dat hij bij zijn terugkeer in Libië zal worden vervolgd wegens de opeenstapeling van bepaalde elementen, waarvan sommige niet door het Commissariaat-generaal worden betwist.

Deze elementen worden derhalve geacht te zijn vastgesteld:

- *Het feit dat verzoeker zich altijd heeft verzet tegen de Libische autoriteiten (Kadhafi, en maarschalk Haftar namelijk);*

- *Het feit dat verzoeker uit Benghazi komt;*

- *Het feit dat verzoeker verschillende littekens heeft, bevestigd door medische documenten;*

- *Het feit dat verzoeker bedreigingen ontving via berichten;*

Deze elementen alleen al volstaan om aan te tonen dat er een concrete nood aan bescherming voor verzoeker bestaat.

Uit de gegevens blijkt namelijk een duidelijke en vaststaande vervolging van alle opposanten van het regime, met name in de regio van Benghazi, waar de veiligheidssituatie zeer rampzalig is. Uit de objectieve gegevens blijkt bovendien dat verzoeker in het verleden is vervolgd (cf. medische documenten) en thans nog wordt bedreigd (cf. kopie van ontvangen bericht).

Zelfs als bepaalde "grijze zones" na dit beroep zouden blijven bestaan, vanwege de lange periode die is verstreken sinds de vaststelling van bepaalde feiten, moet de vluchtelingenstatus worden toegekend in het licht van de hieronder genoemde factoren of moet op zijn minst worden vastgesteld dat de analyse die de verweerder heeft uitgevoerd, ontoereikend is.

Hoewel sommige elementen van zijn verhaal als niet geloofwaardig zijn bevonden door verwerende partij, blijft het een feit dat de hele situatie van verzoeker - en het bewijsmateriaal - moeten worden geanalyseerd om zijn behoefte aan bescherming te kunnen beoordelen (...)

Het CGVS beweert ten onrechte dat verzoekers hele verhaal niet geloofwaardig is bevonden. Bepaalde elementen zijn niet in twijfel getrokken, zoals hierboven is benadrukt, en deze elementen volstaan om haar internationale bescherming te verlenen.

De vervolging die hij in deze hoedanigheid ondergaat, maakt hem tot vluchteling omdat verzoeker gegronde vrees heeft voor vervolging wegens zijn politieke visies.

Deze factoren nopen op zijn minst tot de grootst mogelijke omzichtigheid bij de analyse van zijn verzoek. Verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven met alle informatie waarover hij beschikte, heeft samenhangende en plausibele verklaringen afgelegd. Het zoekt op zijn minst het voordeel van de twijfel.

2.3. Betwisting van de motivering van de bestreden beslissing

Verzoeker wenst bovendien verschillende elementen recht te zetten, en de motivering van de bestreden beslissing tegen te spreken.

2.3.1. Over de analyse m.b.t. de vluchtelingenstatus

a) Het profiel van verzoeker als opposant

In de bestreden beslissing, analyseert verwerende partij het profiel van verzoeker als opposant als laatste - hetgeen verrassend is, aangezien dit element wel degelijk doorslaggevend is in het asielverhaal van verzoeker en dus van meet af aan moet worden geanalyseerd.

Verwerende partij is van mening dat dit profiel op zich niet "voldoende" is om hem de vluchtelingenstatus te verlenen. Zoals hierboven opgemerkt, betwist verwerende partij dus niet het profiel van verzoeker als opposant - dat een van de niet-betwiste elementen is - maar acht zij dit gewoon "ontvoldoend". De motivering waarop zij haar oordeel hierover baseert, kan echter niet overtuigend zijn.

In de eerste plaats, merkt verwerende partij op dat verzoeker beweerdelijk heeft beweerd dat er in Benghazi geen demonstraties hebben plaatsgevonden, terwijl uit objectieve gegevens het tegendeel zou blijken.

Allereerst dient erop te worden gewezen dat de "objectieve informatie" waarnaar verwerende partij verwijst en die bij het administratieve dossier is gevoegd, in feite afkomstig is van één enkel artikel van Wikipedia.

In dit artikel wordt verslag uitgebracht over diverse manifestaties die in 2011 in Benghazi hebben plaatsgevonden.

Er is hier duidelijk een gebrek aan begrip geweest tussen verzoeker en de Protection Officer, aangezien verzoeker wel degelijk aan deze evenementen heeft deelgenomen - reeds in 2011. Na uitgebreid onderzoek kon hij een video vinden van zijn deelname aan één van deze protesten van 2011 (cf. stuk 3).

Verzoeker heeft nooit willen zeggen dat er in Benghazi geen demonstraties hebben plaatsgevonden - integendeel. Hij meende echter dat de vraag werd gesteld met betrekking tot de periode na 2014, d.w.z. na het begin van de tweede burgeroorlog. Dat blijkt trouwens uit zijn antwoord (...)

Voor verzoeker was de situatie in 2011 en 2014 echter heel anders. In 2011, waren de protesten van fundamenteel belang omdat zij het "hart" van de revolutie vormden: deze demonstraties van de Arabische Lente leidden tot de eerste burgeroorlog en de val van Kadhafi. In 2014, brak er geen oorlog uit als onmiddellijke reactie op deze protesten - hoewel ze al die tijd doorgingen.

Toen verzoeker werd gevraagd waar de demonstraties voor het eerst uitbraken, dacht hij dus aan demonstraties zoals die welke in 2011 tot de oorlog leidden - maar in 2014 gebeurde het niet op dezelfde manier.

Dit kleine begripsprobleem tussen verzoeker en de Protection Officer is echter niet voldoende om het profiel van verzoeker als opposant van begin tot einde in twijfel te trekken. In alle opzichten, en ook al dateert het van bijna 10 jaar geleden, levert verzoeker het bewijs van zijn verzet tegen en zijn deelneming aan dergelijke betogingen (stukken 3 en 4).

In de tweede plaats, vindt verwerende partij het zeer "toevallig" dat verzoekers Facebook-account - waarop hij zijn oppositie publiekelijk kenbaar zou hebben gemaakt - is gehackt en gewist. Verwerende partij is ook verbaasd dat verzoekers echtgenote niet op de hoogte was van zijn activiteiten als opposant op internet.

Verwerende partij heeft zo overhaaste conclusies getrekt, die in feite meer getuigen van een gebrek aan onderzoek van haar kant dan van een gebrek aan geloofwaardigheid van de verzoekende partij.

Hoewel verzoekers eerste Facebook-account is gehackt en gesloten, betekent dit niet dat hij niet langer over een account beschikt waarop zijn activiteiten als opposant kunnen worden vastgesteld. Zodra zijn rekening in 2014 was gesloten, opende verzoeker een andere. Uit de bij dit beroep gevoegde stukken blijkt dat verzoeker op die rekening sinds 2014 oppositieberichten heeft geplaatst!

Het is ook onjuist te beweren, zoals verwerende partij doet, dat zijn echtgenote niet op de hoogte was van die publicaties. Zij was natuurlijk op de hoogte van de standpunten van haar man. Zij kende misschien niet de precieze inhoud van de berichten die hij plaatste, maar zij wist heel goed dat hij actief was op het internet en nooit aarzde om « zijn mening overal [te] vertellen » (...)

Al het door verzoeker overgelegde bewijzen bevestigen zijn hoedanigheid als opposant. Deze status is niet voldoende onderzocht door verwerende partij, die deze slechts ontoereikend acht, zonder zelfs maar de objectieve gegevens te analyseren.

Het gevaar voor verzoeker is vastgesteld.

In verschillende verslagen en artikelen wordt gewezen op het gevaar van het uiten van zijn oppositie op het internet, en met name op Facebook. Facebook heeft inderdaad een centrale rol gespeeld in de

conflicten die het land sinds 2011 hebben geteisterd. Na in 2011 te hebben geholpen de Libiërs te verenigen, is het ook een platform geworden voor politieke manipulatie en het aanzetten tot geweld. (...) Opposanten worden opgejaagd (...)

Elektronische bewaking stelt het regime in staat zijn tegenstanders te registreren, en vervolgens te arresteren en te martelen (...)

Uit objectieve informatie blijkt dat heel weinig kan volstaan om zichzelf in het bestand te vinden (...)

Dankzij deze technologieën heeft het regime toegang tot alles - van de kleinste bekeken, gedeelde artikels tot telefoongesprekken! (...)

Maar de gevolgen zijn enorm, want het leidt tot arrestaties en martelingen! (...)

Er bestaat geen twijfel over het feit dat verzoeker - die voortdurend vele publicaties en oppositieberichten op Facebook plaatste, vele onlinediscussies voerde met zijn mede-tegenstanders, en deelnam aan demonstraties - zich in de vuurlinie van het regime en van de milities van Kadhafi of, later, van Haftar bevond.

Verwerende partij heeft dit profiel onvoldoende geanalyseerd - dat zij tot het einde van haar analyse beperkt, slechts "volledigheidshalve" (sic.)!

Dit profiel is echter fundamenteel - en gesteund door de hier gepresenteerde objectieve informatie, rechtvaardigt het dat aan verzoeker bescherming wordt verleend!

b) De problemen ondervonden door verzoeker met het Libische regime en milities

Verwerende partij geeft geen geloofwaardigheid aan alle problemen en gebeurtenissen die verzoeker beweert te hebben ondervonden met het Libische regime en de milities. Zij gaat terug op de verschillende chronologische stadia van het relaas van verzoeker, dat zij betwist:

o Het incident van 2014

Verwerende partij beschouwt het incident van 2014 als niet geloofwaardig omdat van zijn « weinig logische karakter ».

Verwerende partij is verbaasd dat verzoeker erin is geslaagd te ontsnappen aan een gewapende militie, die in groten getale was opgekomen. Ook vond ze het opmerkelijk dat noch verzoeker noch zijn echtgenote bijzonderheden konden verstrekken over het precieze aantal aanvallers. Het verbaast verwerende partij ook dat de aanvallers verzoeker niet naar het huis van de burens zijn gevolgd toen zij hem in de richting van hun huis zagen vluchten. Zij acht het ook onredelijk dat verzoeker twee of drie dagen lang in hun huis verborgen is gebleven, terwijl hij wist dat zijn aanvallers wisten waar hij was. Ten slotte, verbaast het haar dat noch verzoeker noch zijn echtgenote de precieze datum van deze gebeurtenis kunnen meedelen.

Daarbij blijft verwerende partij stilstaan bij details en ziet zij de gebeurtenis niet in zijn context. Verzoeker en zijn echtgenote hebben echter een samenhangend en geloofwaardig relaas afgelegd, dat getuigt van een werkelijk gevoel van ervaring.

In de eerste plaats, moet in aanmerking worden genomen dat verzoeker er niet in is geslaagd om zonder de minste schade aan zijn belagers te "ontsnappen", zoals verwerende partij lijkt te beweren. Hij werd namelijk geraakt door hun kogels, en vooral door de granaat die zij naar hem gooiden toen hij naar het huis van zijn burens vluchtte. Hij raakte ernstig gewond en moest onder meer voor een operatie naar Turkije reizen (stuk 5). Deze verwondingen blijven hem tot op de dag van vandaag hinderen - en verzoeker moet regelmatig medische controles ondergaan (stuk 6). Deze medische documenten bevestigen de omstandigheden waarin verzoeker beweert al deze verwondingen en littekens te hebben opgelopen !

Het feit dat noch verzoeker noch zijn echtgenote in staat zijn het precieze aantal aanvallers te noemen, is niet verrassend. Zoals verzoeker uitlegde, had hij geen tijd om te stoppen en ze te tellen, want hij rende voor zijn leven! Er was een groep mensen aanwezig - het exacte aantal doet er niet toe! (...)

Er is ook een reden waarom de aanvallers verzoeker niet zijn gevolgd toen hij naar het huis van zijn burens was gevlucht: zij vreesden een gewapende reactie van hen. We mogen immers niet vergeten dat Libië zich op dat ogenblik in een zeer onstabiele veiligheidscontext bevond. Iedereen was gewapend en in staat zichzelf te verdedigen. Dit is wat verzoeker in zijn antwoord suggereert (notities van verzoeker, p. 10) (...)

Anders dan verwerende partij stelt, heeft verzoeker zich niet gedurende verschillende dagen bij diezelfde burens verborgen gehouden - hetgeen inderdaad onlogisch zou zijn geweest. Na 2-3 uur werd verzoeker door zijn vriend M.(...) B.(...) naar een kleine boerderij op meer dan 20 km van zijn huis gebracht, waar hij verborgen bleef gedurende de tijd die nodig was om zijn verwondingen te behandelen en te herstellen. Na 2-3 dagen werd hij naar Misrata gebracht. (...)

Hoewel verzoeker dus wel heeft verklaard dat hij pas 2 of 3 dagen na het incident naar Misrata is gebracht, betekent dit niet dat hij gedurende die tijd bij zijn burens is gebleven. Verwerende partij neemt een kortere weg en probeert verzoeker dingen te laten zeggen die hij niet heeft gezegd!

Wat de exacte datum van deze gebeurtenis betreft, moeten twee belangrijke opmerkingen worden gemaakt. In de eerste plaats, moet de geestelijke toestand van verzoeker worden beklemtoond. Verzoeker heeft dit zelf tijdens zijn hoorzitting herhaaldelijk aan de orde gesteld - iets waarmee verwerende partij in het geheel geen rekening lijkt te hebben gehouden. Verzoeker lijdt aan ernstige geheugenproblemen – en tracht nog steeds in contact te komen met een psycholoog en een psychiater om dit te verhelpen. Verzoekster, die zich hiervan bewust is, heeft dit echter herhaaldelijk benadrukt. Ten tweede, mag niet uit het oog worden verloren dat de feiten in kwestie van bijna 7 jaar geleden dateren! Derhalve moet zowel aan verzoeker als aan zijn echtgenote een zekere soepelheid worden toegestaan. Zijn vrouw kon bovendien de gebeurtenis aan het begin van het jaar plaatsen - wat een voldoende indicatie is voor de tijd van het jaar (...)

In ieder geval, hebben verzoeker en zijn echtgenote een samenhangend, gedetailleerd en uitvoerig relaas van die gebeurtenis gegeven - die kan niet worden ondermijnen door de onontwikkelde en tot details beperkte argumenten van verwerende partij.

o Het incident van 2018

Verwerende partij geeft ook geen krediet aan het incident van 2018.

Ze merkt op dat verzoeker geen informatie heeft over dit incident - in het bijzonder kan hij niet zeggen of zijn buurman daadwerkelijk heeft gesproken met de mannen die hem zochten, of hoeveel er zijn gekomen. Zij merkt ook op dat noch verzoeker noch zijn vrouw deze gebeurtenis in een precies tijds kader kunnen plaatsen. Tenslotte is zij verbaasd dat de aanvallers van verzoeker "vier jaar hebben gewacht om hem weer op te zoeken".

Allereerst, moet erop gewezen dat verwerende partij - die eist dat verzoeker of zijn echtgenote op de hoogte zijn van de details van een gebeurtenis waarbij zij niet eens aanwezig waren - zeer veeleisend is! (...)

Toen verzoeker van zijn buurman vernam dat salafisten rond zijn huis sluipten en naar hem vroegen, hoefde hij niet verder te zoeken om te begrijpen dat hij in gevaar was! Of de buurman van verzoeker nu wel of niet met de mannen sprak die hem zochten, zou geen verschil hebben gemaakt - het was een slecht teken en hij moest vluchten (...)

In tegenstelling tot wat verwerende partij suggereert, heeft verzoeker zijn buurman ook niet "niets" gevraagd. Wat met name het aantal personen betreft dat hem zocht, kon verzoeker verklaren dat zij in drie auto's reisden - wat neerkomt op ongeveer 12 personen (...)

In ieder geval, zijn dit allemaal details. Alleen al het feit dat zij verzoekster kwamen ophalen - of het er nu 10 of 50 waren, of zij nu met de buurman spraken of niet - is een bewijs van het reële gevaar voor verzoeker!

Wat de precieze datum van dit incident betreft, kunnen dezelfde opmerkingen worden gemaakt als met betrekking tot het incident van 2014. Om te beginnen tast verzoekers geestelijke toestand zijn geheugen aanzienlijk aan en belet hem een groot aantal elementen nauwkeurig te lokaliseren - tot en met de geboorte van zijn kinderen. Ten tweede, de feiten gaan drie jaar terug. Zowel verzoeker als zijn echtgenote konden de gebeurtenis niettemin voldoende nauwkeurig plaatsen - aan het begin van het jaar, enkele maanden voor hun officiële vertrek uit het land op 12 augustus 2018.

Verzoeker kan niet verklaren waarom er tussen de eerste en de tweede aanval op hem vier jaar zijn verstreken. Volgens hem, is dit onder meer te wijten aan de zeer ingewikkelde machtsstrijd tussen de verschillende actoren in de conflicten die Libië na 2014 door elkaar hebben geschud. Met name de milities van Misrata hebben een belangrijke rol gespeeld in het hele Libische conflict. De stad Misrata is inderdaad de belangrijkste machtsbron voor de opposanten van Haftar. Hij vermoedt dat Haftar er traag in is geslaagd er milities te consolideren die sterk genoeg zijn om tegenstanders zoals hijzelf op te jagen.

In elk geval kan het feit dat ertussen de twee aanvallen op verzoeker persoonlijk vier jaar zijn verstreken, hem niet worden aangerekend. Het tijdsverloop tussen deze twee incidenten doet echter geen afbreuk aan de ernst ervan. In elk geval, bewijst het feit dat verzoeker jaren na elkaar nog steeds persoonlijk wordt aangevallen, dat hij nooit veilig zou zijn indien hij naar Libië zou moeten terugkeren !

o De vlucht van verzoeker en zijn familie uit Libië

Verwerende partij is verbaasd dat verzoeker tot 2018 heeft gewacht om het land te ontvluchten. Zij is van mening dat het gevaar in 2014 niet echt aanwezig moet zijn geweest, aangezien verzoeker na doorreis via Turkije naar Libië is teruggekeerd. Zelfs na het incident in 2018, merkt zij op dat verzoeker niet direct vluchtte, maar zich nog een paar maanden schuilhield.

Ook hier probeert verwerende partij elementen in het gedrag van verzoeker te vinden die zijn geloofwaardigheid kunnen aantasten. Dit kan echter niet overtuigend zijn - aangezien al deze elementen gerechtvaardigd zijn.

Na het incident in 2014, werd verzoeker gescheiden van de rest van zijn familie. Hijzelf, gewond, wordt opgevangen door zijn vriend; terwijl zijn vrouw en kinderen hun toevlucht hebben gezocht bij zijn schoonfamilie. Hoewel verzoeker bang was en wist dat hij moest vluchten, dacht hij er nog niet aan om het land te ontvluchten. Hij reisde naar Turkije met het enige doel een passende behandeling voor zijn verwondingen te krijgen. In ieder geval kon zijn vrouw hem daar niet vergezellen omdat zij op dat moment nog geen paspoort had.

Om zijn veiligheid en die van zijn gezin te waarborgen, besloot verzoeker naar Misrata te verhuizen. Er zij op gewezen dat, indien verzoeker het land rechtstreeks was ontvlucht, verwerende partij hem zou hebben verweten dat hij te snel was vertrokken en dat hij niet had geprobeerd in een ander deel van het land een toevluchtsoord te vinden. Door zijn toevlucht te zoeken in Misrata, heeft verzoeker echter precies dat gedaan! (...)

Het feit dat hij nog steeds problemen heeft ondervinden, bewijst dat hij nergens in Libië veilig is - en dat elk alternatief van "binnenlandse vlucht" voor hem onmogelijk is!

Het feit dat verzoeker een paar maanden na het incident in 2018 nog steeds ondergedoken zat, kan evenmin verbazing wekken. Zodra het voorval zich had voorgedaan, besloot verzoeker te vluchten – hij had echter nog tijd nodig om een smokkelaar te vinden, het nodige geld te verzamelen en zijn vertrek te organiseren! (...)

In de tijd die nodig was om dit alles te organiseren, heeft verzoeker alle nodige maatregelen genomen om zijn veiligheid en die van zijn gezin te waarborgen. De vrouw en kinderen van verzoeker zochten hun toevlucht bij de schoonfamilie, terwijl verzoeker voortdurend van schuilplaats veranderde om niet ontdekt te worden (...)

Hieraan moet ook worden toegevoegd dat het bijzonder gevaarlijk was om midden in de winter de zee op te gaan (het tweede incident vond begin 2018 plaats) - vooral met jonge kinderen.

De vlucht van verzoeker heeft dus plaatsgevonden binnen een volledig samenhangend tijdsbestek: verzoeker is niet gevlucht voor de eerste aanslag, maar heeft er de voorkeur aan gegeven eerst zijn toevlucht te zoeken in een ander deel van het land. Toen hij beseftte dat hij overal gevaar zou lopen, nam hij het besluit om te vluchten en organiseerde hij zijn vertrek uit het land. De argumenten van verwerende partij kunnen dus niet overtuigen.

o De bedreigingen die verzoeker in Malta heeft ontvangen

Verzoeker en zijn gezin werden door de Maltese autoriteiten gered toen hun boot dreigde te zinken. Eenmaal ter plaatse werden hun vingerafdrukken genomen en werden zij gedwongen asiel aan te vragen - op straffe van gevangenneming.

Verwerende partij gelooft de verklaringen van verzoeker niet dat hij naar Malta is getraceerd en bedreigingen heeft ontvangen via berichten.

Zij baseert zich op het feit dat de kennis van verzoekers echtgenote over dit alles zeer beperkt is. Dit kan echter heel eenvoudig worden verklaard: toen verzoeker dreigberichten begon te ontvangen, besloot hij zijn vrouw niet in te lichten om haar niet verder ongerust te maken. De laatste jaren waren inderdaad bijzonder zwaar geweest voor het gezin, en verzoeker wist hoe psychologisch zijn vrouw was getroffen door alle gebeurtenissen die zij hadden meegemaakt. Daarom besloot hij dit probleem zelf aan te pakken. Hij zal zijn vrouw pas over dit alles inlichten als ze in België zijn! Dit verklaart waarom de echtgenote van verzoeker slechts een beperkte kennis heeft van alle details betreffende deze bedreigingen.

Verwerende partij beroept zich ook op het feit dat de kennis van verzoeker zelf lijkt te ontbreken. Hij kon bijvoorbeeld niet zeggen hoeveel berichten hij had ontvangen, hoe vaak hij ze had ontvangen, van wie ze afkomstig waren, enz. In de eerste plaats is het belangrijk de reeds genoemde geheugenproblemen niet uit het oog te verliezen. In de tweede plaats zij erop gewezen dat verwerende partij verzoeker verwijt dat hij bepaalde details niet kent, die hij hoe dan ook niet had kunnen kennen ! Het enige dat verzoeker weet, is dat hij van verschillende nummers berichten ontving waarin hij en zijn gezin werden bedreigd. Hij kent echter niet de precieze identiteit van de auteur van deze berichten, weet niet of de nummers al dan niet aan dezelfde persoon toebehoorden, ... Verzoeker kan slechts vermoedens koesteren.

In elk geval heeft de verzoeker objectief bewijsmateriaal voor zijn beweringen verstrekt - namelijk een screenshot van een van de ontvangen dreigberichten. Dit element kan niet zomaar terzijde worden geschoven, onder het voorwendsel van een vermeend algemeen gebrek aan geloofwaardigheid. Dit is een objectief en geloofwaardig bewijs dat de verklaringen van verzoeker ondersteunt.

c) Het verlies van de paspoorten

Volgens verwerende partij, hebben verzoeker en zijn echtgenote getracht het CGVS te misleiden door frauduleuze verklaringen over hun paspoorten af te leggen. Zij is van mening dat verzoeker en zijn

echtgenote tegenstrijdige en inconsistente verklaringen hebben afgelegd over het verlies van hun paspoorten.

Zo zou verzoeker hebben verklaard dat hij zijn paspoort in 2014 bij een woningbrand heeft verloren – wat niet mogelijk is, aangezien de paspoorten in 2017 zijn afgegeven. De echtgenote van verzoeker zou hebben beweerd dat zij zijn paspoort op zee was kwijtgeraakt - hoewel zij had verklaard dat zij het in Libië aan de DVZ was vergeten.

Dit is echter niet waar.

Verwerende partij laat zich in feite de antwoorden van verzoeker "uitkiezen" die haar goed uitkomen. Het antwoord van verzoeker was in feite veel minder zeker dan verwerende partij suggereert. Verzoeker had namelijk van meet af aan gearzeld over zijn antwoord en had de Protection Officer gewaarschuwd dat hij problemen had met zijn geheugen. Hij zei dat hij "dacht" dat hij het misschien verloren had bij de brand in zijn huis - maar zonder verzekering! (...)

Wat de echtgenote van verzoeker betreft, verkiest verwerende partij eveneens belangrijke antwoorden van haar te verzwijgen. Toen zij werd geconfronteerd met het feit dat zij zou hebben gezegd dat zij haar paspoort in Libië bij de DVZ was vergeten, verklaarde de echtgenote van verzoeker rechtstreeks dat zij dat nooit had gezegd en dat het een vertaalfout moest zijn geweest. Vervolgens heeft zij de vertaalproblemen toegelicht die zich tijdens haar hoorzitting bij de DVZ hebben voorgedaan. (...)

Later tijdens haar hoorzitting zal zij de bij het CGVS aanwezige tolk bedanken dat hij zo duidelijk was – want dat was bij het DVZ helemaal niet het geval. (...)

Dit is een belangrijk stuk informatie - waar verwerende partij helemaal niet op terugkomt!

Hoe dan ook, men kan zich afvragen welke conclusie verwerende partij uit dit argument wenst te trekken. Verwerende partij stelt alleen dat verzoeker "om de één of andere reden" zou proberen zijn paspoort voor de Belgische autoriteiten te verbergen, maar legt in het geheel niet uit wat het nut daarvan zou kunnen zijn. Bovendien heeft verzoeker niet nagelaten mee te werken - hij heeft kopieën van deze paspoorten aan het CGVS verstrekt.

Aangezien verwerende partij het inhoud van deze kopieën noch de nationaliteit van verzoeker betwist, kan verzoekende partij het doel van dit argument moeilijk begrijpen.

d) Conclusie

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij zich gefocust heeft op details en secundaire elementen van zijn relaas en daarin tegenstrijdigheden heeft gezocht.

De kern van de asielrelaas en nood tot internationale bescherming van verzoeker is zijn positie als opposant van het regime en zijn Libische nationaliteit. Deze elementen worden niet betwist per se!

Het is de geloofwaardigheid van verzoeker in zijn geheel dat moet worden geanalyseerd en een redelijke en oplettende lezing van verzoekers' verklaringen leidt tot een vaststelling dat zijn activiteiten als opposant geloofwaardig zijn, los van de z gezegde "gebrek aan geloofwaardigheid" en "tegenstrijdigheden" aangestipt door verwerende partij die hierboven werden aangevochten.

Men kan niet betwisten dat :

- Er is al vele jaren een conflict in Libië;
- Tegenstanders van het regime worden vervolgd, gearresteerd en gemarteld;
- Verzoeker ontving dreigberichten - waarvan hij bewijzen heeft gegeven;
- Verzoeker Libië heeft gevlucht om naar Europa te vertrekken;
- Verzoeker in België asiel heeft gevraagd;
- Verzoeker openlijk oppositie boodschappen op zijn Facebook deelt;

Deze elementen zijn al genoeg om een gegronde vrees tot vervolging in het hoofd van verzoeker vast te stellen.

De artikelen 48/6 en 48/7 zijn dus van toepassing.

Zelfs zouden de eerdere vervolgingsfeiten, en zijn relaas, in twijfel worden gebracht, dan zou in ieder geval moeten vastgesteld worden dat verzoeker vreest voor vervolgingen omwille van het feit dat "kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven" (art. 48/3 § 5 Vw).

Verzoeker moet als vluchteling erkend worden."

Wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, stelt verzoeker vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen lijkt te erkennen dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming maar verkiest dit punt niet te analyseren onder het voorwendsel dat zijn echtgenote subsidiaire bescherming geniet in Malta en dat hij zich derhalve bij haar zou kunnen voegen. Verzoeker stelt een dergelijke juridisch ongefundeerde en onjuiste redenering niet te kunnen volgen en voert aan dat er geen rechtsgrondslag bestaat om verwerende partij vrij te stellen van het onderzoek naar subsidiaire bescherming met betrekking tot zijn land van herkomst op grond dat zijn echtgenote bescherming zou genieten in een andere lidstaat. Verzoeker licht zijn standpunt toe als volgt: "In het bestreden beslissing, merkt verwerende partij op dat een terugkeer van verzoeker naar

Libië louter hypothetisch zou zijn en verwijst zij naar artikel 23 van richtlijn 2011/95/EU, dat de lidstaten verplicht ervoor te zorgen dat de eenheid van het gezin wordt gehandhaafd.

Deze rechtsgrondslag alleen kan echter niet voldoende zijn. Bovendien heeft deze richtlijn geen rechtstreekse werking, en verwerende partij geeft geen enkele aanwijzing over de omzetting ervan in Maltees recht.

Er bestaat geen rechtsgrond om verzoekers' asielaanvraag af te wijzen op basis van het feit dat hij gezinsleden heeft die over de internationale bescherming genieten in Malta.

De situatie is verre van een situatie waarin verzoeker een verblijfsvergunning in Malta heeft en zich daar dus met zekerheid op zou kunnen beroepen om niet naar Libië te worden teruggestuurd. In feite is de mogelijkheid voor verzoeker om voor een dergelijke verblijfsvergunning in aanmerking te komen, zeer hypothetisch.

Ten eersten wordt in verschillende rapporten gesteld dat verzoeken om gezinshereniging voor personen die subsidiaire bescherming genieten, volgens de Maltese wet niet zijn toegestaan (...)

Men weet dat artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn geen rechtstreekse werking heeft.

Gezinshereniging is bovendien afhankelijk van meerdere voorwaarde, het inzamelen van nationale documenten (huwelijksakte, geboorteakte, paspoort, uittreksel strafregister,...), en de legalisatie ervan door de bevoegde ambassade in het buitenland, alsook andere documenten (medisch getuigschrift, huurcontract,...) die verzoekende partij en zijn gezinslid niet kunnen inzamelen en verschaffen ter ondersteuning van een aanvraag om een verblijfstitel te bekomen in Malta.

Naast het dossier dat opgesteld moet worden, dient er ook benadrukt te worden dat verzoeker een visa zou moeten aanvragen : dat zou enkel mogelijk zijn nadat hij het grondgebied heeft verlaten, bij de bevoegde ambassade van Malta voor Libië.

Dit vereist ook dat de gezinsleden van verzoeker aanwezig zouden zijn in Malta, anders kan verzoeker zeker onmogelijk een visa of verblijfsvergunning krijgen : zij zijn er niet.

Het CGVS is heel ver van de werkelijke functionering van de procedure om een recht op verblijf te verkrijgen, en rust op een louter theoretische en verkeerde inschatting van de situatie : uit niets blijkt dat verzoeker een recht op verblijf zou hebben in Malta, noch dat hij dit zou kunnen verkrijgen, des te meer zonder terug te keren naar Libië.

De beslissing is niet passend gemotiveerd, noch in rechte, noch in feiten, en verzoeker moet de subsidiaire bescherming worden toegekend."

Verzoeker voegt hier nog aan toe dat het feit dat hij in aanmerking zou kunnen komen voor een verblijfsvergunning in Malta dankzij de bescherming die aan zijn echtgenote wordt geboden het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet ontslaat van de verplichting om te onderzoeken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij, indien hij naar zijn land van herkomst, Libië, zou worden teruggezonden, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hij de bescherming van dat land niet kan of, gelet op dat risico, niet wil invoeren. Verzoeker stelt vast dat verwerende partij aanvaardt dat er in zijn hoofde mogelijkerwijs een nood aan internationale bescherming ten overstaan van Libië zou kunnen worden afgeleid, gelet op de gegevens in zijn dossier, met name zijn afkomst uit Benghazi en de algemene veiligheidssituatie daar, zijn profiel als burger en het gebrek aan nationale beschermingsmogelijkheden of enig intern hervestigingsalternatief. Uit objectieve gegevens blijkt inderdaad dat de veiligheidssituatie in Libië op dit ogenblik bijzonder deplorabel is. In april 2019 waarschuwde de speciale vertegenwoordiger en hoofd van de ondersteuningsmissie van de Verenigde Naties in Libië, Mr Salamé, voor de dreiging van een nieuwe burgeroorlog. Amnesty International stelde in het jaar 2020 talloze oorlogsmisdaden en mensenrechtenschendingen vast, vooral tegen burgers. De situatie is bijzonder onveilig in Benghazi en Misrata. De situatie in Libië wordt door deskundigen geclassificeerd als een "niet-internationaal gewapend conflict". Het lijdt naar het oordeel van verzoeker dan ook geen twijfel dat de veiligheidssituatie in Libië een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger vormt. Er zijn immers ontegensprekelijk meerdere bronnen die wel degelijk gewag maken van een binnenlands gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld. Het feit dat deze elementen niet worden vermeld in de bestreden beslissing, maakt de motivering van verwerende partij volgens verzoeker gebrekkig en lacunair.

Verzoeker besluit uit het voorgaande dat hij als vluchteling moet worden erkend, gelet op zijn vrees om in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst mishandeld en/of gedood te worden omwille van zijn oppositie tegen het regime. Hij meent dat hem in ondergeschikte orde minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet toegekend worden nu hij vreest dat de Libische autoriteiten hem zullen vervolgen en doden zodat er ernstige en bewezen redenen bestaan om aan te nemen dat hij in de toekomst het risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling zonder adequate bescherming van de Libische autoriteiten te verkrijgen. In ieder geval vormt de huidige

veiligheidssituatie in Libië een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen omdat *“het CGVS geen serieuze en zorgvuldige analyse heeft gevoerd van haar ingeroepen vrezen, in het bijzonder wat betreft:*

- *De profile van verzoekers als opposant: verwerende partij heeft verzoekers persoonlijke situatie en verklaringen niet geanalyseerd in het licht van objectieve informatie betreffende de repressie van de opposanten tegen het regime. Er is geen objectieve informatie dienaangaande bij het administratieve dossier gevoegd - behalve een vrij algemeen artikel van Wikipedia over de eerste Libische burgeroorlog;*
- *Subsidiaire bescherming: verwerende partij onderzoekt hellemaal niet de kwestie van subsidiaire bescherming, onder het voorwendsel dat de echtgenote van verzoeker subsidiaire bescherming in Malta zou genieten en dat verzoeker daar bij haar kan zich toe te voegen.”*

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een video ter staving van verzoekers deelname aan een protest in 2011, een bewijs van deelname aan oppositiebewegingen, medische certificaten uit Turkije en België, het artikel *“A Facebook War: Libyans Battle in the Streets and on Screens”* van The New York Times van 4 september 2018, het artikel *“Libye : les preuves de la surveillance numérique Made in France”* van France Inter van 15 maart 2016, het verslag *“Malte devrait intensifier son action pour renforcer la protection des droits des femmes et des migrants”* van Conseil de l'Europe van 10 november 2017, het verslag *“La Libye est sur le point de sombrer dans une guerre civile qui pourrait mener à une fracture permanente”* van Conseil de Sécurité van 21 mei 2019, het rapport *“Libye. Il faut enquêter sur les attaques menées à titre de représailles contre les civils et y mettre un terme”* van Amnesty International van 5 juni 2020, het rapport *“En Libye, le conflit armé ne montre aucun signe d'apaisement (ONU)”* van ONU Info van 29 juli 2019, het rapport *“Country Policy and Information Note Libya: Security and humanitarian situation”* van UK Home Office van september 2020, het document *“Non-international armed conflicts in Libya”* van RULAC en publicaties op Facebook.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij en zijn echtgenote zich tegenspreken over hoe hun paspoorten verloren zouden zijn gegaan, hetgeen lijkt aan te tonen dat deze in werkelijkheid nog steeds in hun bezit zijn en dat zij deze om de één of andere reden wensen achter te houden voor de Belgische asielinstanties, en de vaststelling dat zij over deze zaken niet eerlijk zijn niet te rijmen valt met hun verzoek om internationale bescherming en bovendien hun algemene geloofwaardigheid in ernstige mate aantast, (ii) geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij verklaart te hebben gekend met een Libische bende daar (1) het weinig aannemelijk te noemen is dat hij wist te ontsnappen aan een gewapende militie die hem thuis zou hebben aangevallen, zou hebben beschoten en een handgranaat naar hem zou hebben gegooid, het evenmin kant noch wal raakt dat ze verzoeker naar het dak van de burens zouden springen maar dat ze niet eens de moeite namen om hem te achtervolgen en/of te gaan zoeken bij zijn burens, het feit dat hij nog twee of drie dagen bij deze burens zou hebben verbleven alvorens zij hem naar de stad Misrata brachten en hij niet sneller andere en veiligere oorden zou hebben opgezocht een bijkomende aanwijzing vormt die de waarachtigheid van zijn beweringen hypothekeert, het bovendien opvallend is dat hij alleen maar weet te zeggen dat de aanval zou hebben plaatsgevonden in 2014 maar dat hij niet preciezer kan zijn in zijn tijdssituering en dat ook zijn vrouw kan niet zeggen in welke maand dit incident zou hebben plaatsgevonden, en ook de vaststelling dat verzoeker, noch zijn echtgenote, een antwoord weet te bieden op de vraag met hoeveel personen zijn belagers zouden zijn geweest de geloofwaardigheid van de beweerde aanval in 2014 ondermijnt, (2) hij beweert dat hij in 2018, aldus vier jaar na de eerste aanval die hij verklaart te hebben meegemaakt, in de stad Misrata opnieuw zou zijn opgespoord doch hij en zijn echtgenote hierover dusdanig weinig informatie kunnen verschaffen dat ook hieraan geen geloof kan worden gehecht en het bovendien opvallend weinig doortastend is dat deze militie verzoeker tracht te vinden doch vier jaar wacht om opnieuw naar hem op zoek te gaan, (3) de vaststelling dat hij wachtte tot 2018 om het land te ontvluchten opnieuw een aanwijzing is dat hij in werkelijkheid geen problemen zou hebben gekend of dat minstens de ernst ervan in twijfel moet worden gesteld en ook het gegeven dat hij na 2014 naar Turkije zou zijn gevlucht omwille van een medische behandeling doch hij nog terugkeerde naar Libië verder de door hem aangehaalde vrees relateert en andermaal een indicatie is dat hij in werkelijkheid geen problemen diende te vrezen en (4) gezien hij zijn beweerde problemen in Libië niet aannemelijk maakt, bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij zou hebben gekend in Malta, de kennis van zijn echtgenote omtrent deze problemen in Malta bovendien zeer beperkt is, ook verzoekers kennis over de beweerde feiten te wensen overlaat, hij in dit verband bovendien uiteenlopende verklaringen aflegde en ook hij en zijn vrouw uiteenlopende verklaringen afleggen over de ontvangen bedreigingen, welke vaststellingen definitief het geloof in deze dreigementen ondergraven, (iii) zijn profiel als opposant tegen de Libische krijgshoofd Haftar op zich niet volstaat om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen daar zijn beweerde activisme zeer beperkt lijkt en niet van die aard is om te besluiten dat hij hiervoor vervolgd zou worden

bij een eventuele terugkeer naar Libië, temeer zijn eigenste ervaringen dit lijken te bevestigen nu de enige bedreigingen die hij aanhaalt ten aanzien van de Belgische asielinstanties ongeloofwaardig worden geacht, (iv) er indicaties zijn waaruit in hoofdte van verzoeker mogelijkerwijze een nood aan internationale bescherming ten overstaan van zijn land van herkomst Libië zou kunnen worden afgeleid omwille van zijn afkomst uit Benghazi en de algemene veiligheidssituatie aldaar, zijn profiel als burger evenals het gebrek aan nationale beschermingsmogelijkheden of enig intern hervestigingsalternatief, doch de kwestie van de terugkeer van hem en zijn gezin naar Libië, in het licht van de internationale beschermingsstatus en het verblijfsrecht dat zijn partner en minderjarige kinderen genieten in Malta evenals van de mogelijkheden waarover hij bijgevolg beschikt om er tevens een status en een verblijfsrecht te bekomen als familielid van begunstigden van internationale bescherming, louter hypothetisch is en bijgevolg in zijn hoofdte actueel geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van zijn land van herkomst kan worden vastgesteld en (v) de door hem voorgelegde documenten de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming niet kunnen ombuigen daar (a) zijn identiteit niet wordt betwist, (b) uit de medische documenten in verband met de lichamelijke schade ten gevolge van een granaatslag in Libië niet valt af te leiden op welke manier hij gewond raakte en/of in welke omstandigheden, laat staan dat hij hiermee aantoonde ooit persoonlijk geïsoleerd te zijn geweest, (c) het document van een Zwitserse non-gouvernementele organisatie waar hij zijn problemen zou uiteengeklard hebben de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas niet herstelt en het bovendien opmerkelijk is dat zijn echtgenote niet eens van het bestaan van dit document afweet, laat staan op de hoogte is van het gegeven dat hij beroep zou hebben gedaan op de hulp van een Zwitserse organisatie en (d) gezien geen geloof kan gehecht worden aan zijn beweerde bedreigingen in Malta, kan worden vermoed dat het dreigbericht werd gemanipuleerd.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 21 januari 2021 (CG nr. 2013188), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen immers op goede gronden dat (1) geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker verklaart te hebben gekend met een Libische bende/militie en (2) zijn profiel als opposant tegen de Libische krijgshoofd Haftar op zich niet volstaat om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen daar zijn beweerd activisme zeer beperkt lijkt en niet van die aard is om te besluiten dat hij hiervoor vervolgd zou worden bij een eventuele terugkeer naar Libië, temeer zijn eigenste ervaringen dit lijken te bevestigen nu de enige bedreigingen die hij aanhaalt ten aanzien van de Belgische asielinstanties ongeloofwaardig worden geacht.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende poging onderneemt om het geheel van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat er in zijn hoofd geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet ten overstaan van zijn land van herkomst Libië kan worden aangenomen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.5.1.1. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker uitgaat van een selectieve lezing van de bestreden beslissing waar hij meent dat door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet

wordt betwist dat hij zich altijd heeft verzet tegen de Libische autoriteiten. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt in de bestreden beslissing immers dat het politieke profiel dat verzoeker van zichzelf probeert op te hangen wel zeer relatief lijkt te zijn: *“Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat uw profiel als opposant tegen de Libische krijgshoofd Haftar op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Zo lijkt het politieke profiel dat u van zichzelf probeert op te hangen, net zoals uw algemene geloofwaardigheid, wel zeer relatief te zijn. U stelt een uitgesproken tegenstander te zijn geweest van het regime. Wanneer u wordt gevraagd of u deelnam aan de protesten in Benghazi bij het uitbreken van de burgeroorlog, antwoordt u van niet en gaat u verder door te stellen dat er in Benghazi geen betogingen waren (CGVS, p.6). De objectieve informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier spreekt dit nochtans tegen. U verklaart zichzelf opposant omdat u op straat tegen de mensen slecht praatte over de krijgshoofd Haftar. U zou het ook op facebook niet nagelaten hebben om hem te becommentariëren (CGVS, p.7). Gevraagd naar de naam van deze account waarop u de berichten postte, antwoordt u dat deze gehackt en verwijderd werd (CGVS, p.7). Dit is wel zeer toevallig en in het licht van bovenstaande vaststellingen weinig geloofwaardig. Verder wordt gewezen op de vaststelling dat uw vrouw niet eens op de hoogte is van uw beweerde activiteiten als opposant op het internet (CGVS A.(...) N.(...) F.(...) O.(...), p.5). Dat iedereen hiervan op de hoogte zou zijn geweest is dus wel zeer relatief aangezien uw eigen echtgenote niet op de hoogte is. Uw beweerde activisme lijkt, concluderend, zeer beperkt en niet van die aard om te besluiten dat u hiervoor vervolgd zou worden bij een eventuele terugkeer naar Libië. Uw eigenste ervaringen lijken dit bovendien te bevestigen. De enige bedreigingen die u aanhaalt ten aanzien van de Belgische asielinstanties worden, zoals hierboven beschreven, ongeloofwaardig geacht.”*

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen overtuigende argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op het voorgaande.

In zoverre hij vooreerst hekelt dat de “objectieve informatie” waarnaar verwerende partij verwijst en die bij het administratief dossier is gevoegd, in feite afkomstig is van één enkel artikel van Wikipedia, waarin verslag wordt uitgebracht over diverse manifestaties die in 2011 in Benghazi hebben plaatsgevonden, merkt de Raad op dat deze kritiek niet dienstig is nu verzoeker in het verzoekschrift zelf expliciet erkent dat er in 2011 in Benghazi protesten hebben plaatsgevonden, die van fundamenteel belang waren omdat zij het “hart” van de revolutie vormden en hebben geleid tot de eerste burgeroorlog en de val van Kadhafi, en hij dus de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt uitdrukkelijk bevestigt. Meer nog, verzoeker beweert thans dat hij wel degelijk aan deze betogingen heeft deelgenomen en voegt bij het verzoekschrift een video die zijn deelname aan een van de protesten van 2011 moet aantonen. Nochtans verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud: *“Toen de protesten in Benghazi begonnen, heeft u toen meegedaan? Ja ik was tegenstander. Maar effectief deelgenomen, dat niet. Weet u nog waar in de stad de eerste protesten plaatsvonden? Er was geen sprake van betogingen bij ons, de oorlog begon direct bij ons. Sinds 2014 was het oorlog.”* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Deze verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Verzoeker overtuigt overigens geenszins waar hij in het verzoekschrift stelt dat er tijdens het persoonlijk onderhoud sprake is geweest van een ‘klein begripsprobleem’ tussen hemzelf en de *protection officer* en dat hij meende dat de vraag werd gesteld met betrekking tot de periode na 2014, dus na het begin van de tweede burgeroorlog. De Raad merkt te dezen op dat de vragen *“Toen de protesten in Benghazi begonnen, heeft u toen meegedaan?”* en *“Weet u nog waar in de stad de eerste protesten plaatsvonden?”* duidelijk refereren aan de grote volksprotesten van 2011. Verzoeker geeft in het verzoekschrift bovendien zelf aan dat hij, toen hem werd gevraagd waar de demonstraties voor het eerst uitbraken, dacht aan de demonstraties zoals dewelke in 2011 tot de oorlog leidden. Het is de Raad dan ook volstrekt onduidelijk waarom hij zijn (beweerde) deelname aan deze demonstraties dan niet heeft vermeld tijdens het persoonlijk onderhoud. Zelfs indien hij meende dat de hem gestelde vragen betrekking hadden op de periode na 2014, kan nog redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker, die zich een profiel poogt aan te meten van uitgesproken tegenstander van het regime, zou hebben aangegeven dat hij in 2011 wél had deelgenomen aan de protesten die waren geïnspireerd door de Arabische Lente, *quod non*.

Verzoeker geeft in het verzoekschrift bovendien geen valabele uitleg waarom hij tijdens het persoonlijk onderhoud louter heeft verklaard dat het Facebook account waarop hij kritiek uitte gehackt en verwijderd werd (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7) en hierbij niet tevens heeft aangegeven dat hij vervolgens een nieuw account zou hebben aangemaakt waarop hij sinds 2014 oppositieberichten heeft geplaatst, zoals moet blijken uit de aan het verzoekschrift gevoegde publicaties op Facebook. Het is de Raad overigens volstrekt onduidelijk en verzoeker licht evenmin toe waarom hij niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om deze stukken ter beoordeling voor te leggen bij het

Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad kan zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat het Facebookprofiel waarvan thans een aantal publicaties worden voorgelegd als complaisance-stuk voor onderhavige beroepsprocedure werd gefabriceerd, waarbij de Raad aanstipt dat de datum en uur van Facebook posts eenvoudig kunnen worden aangepast/gewijzigd naar een datum in het verleden en dan ook niet met zekerheid kan worden vastgesteld wanneer een bericht werkelijk werd geplaatst.

Waar verzoeker voorts voorhoudt dat zijn echtgenote heel goed wist dat hij actief was op het internet en wel degelijk op de hoogte was van zijn publicaties op Facebook, kan de Raad slechts vaststellen dat dit niet blijkt uit de verklaringen die zijn echtgenote tijdens het persoonlijk onderhoud heeft afgelegd: *“Leverde uw man ook via het internet kritiek? Mijn man was opposant, durfde zijn mening overal vertellen. Onze buurman was aanhanger van hen, ik denk dat hij ons verklikte. (...) Uw man, leverde hij ook kritiek via het internet op Haftar? Ik weet dat hij een opposant was. Kan u me antwoord bieden? Ik weet het echt niet, wel dat hij tegenstander is.”* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud echtgenote, p. 5).

Wat er ook van zij, zelfs indien wordt aangenomen dat verzoeker, net zoals duizenden anderen, werkelijk heeft deelgenomen aan de grote volksprotesten en dat hij kritische berichten heeft gepost op Facebook, kan dit op zich niet volstaan om de toekenning van internationale bescherming te rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat volgt, haalt verzoeker immers geen geloofwaardige problemen aan die hij omwille van zijn voorgehouden ‘activisme’ zou hebben gekend. De loutere verwijzing naar algemene landeninformatie waarin gewag wordt gemaakt van vervolging van opposanten van het regime en/of gewapende milities kan op zich dan ook niet volstaan om aannemelijk te maken dat verzoeker zijn verklaringen op enige waarheid zouden berusten, noch om de door hem voorgehouden vrees voor vervolging te objectiveren, te concretiseren en te individualiseren. Blote beweringen van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, is er geen enkele concrete indicatie voorhanden dat verzoeker als opposant zou zijn geïdentificeerd of dat hij omwille van zijn vermeende ‘oppositieactiviteiten’ werd/wordt gevisieerd met het oog op vervolging. Uit het loutere gegeven dat verzoeker ietsels heeft van een granaatslag kan immers, zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, niet worden afgeleid op welke manier hij gewond raakte en/of in welke omstandigheden, laat staan dat verzoeker hiermee aantoonde ooit persoonlijk gevisieerd te zijn geweest. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volstaan met een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie om aannemelijk te maken dat hij in Libië werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen immers steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke, zoals omstandig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing.

2.5.1.2. Zo kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing vooreerst het volgende wordt overwogen: *“Zo dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen geloof kan hechten aan de problemen die u verklaart te hebben gekend met een Libische bende. Zo wordt gewezen op het weinig logische karakter van het incident dat zich volgens u in 2014 zou hebben afgespeeld. U verklaart dat een bende u thuis zou hebben aangevallen, ze zouden u hebben beschoten en een handgranaat naar u hebben gegooid (CGVS, p.6 & 7). Dat u wist te ontsnappen aan een gewapende militie die u thuis komt beschieten, is weinig aannemelijk te noemen. Zij waren duidelijk in de meerderheid, waren zwaar bewapend en konden u in uw eigen huis verrassen. Dat u dan nog de kans zou hebben gehad om zo goed als heelhuids te ontkomen, kan moeilijk worden geloofd. Het raakt evenmin kant noch wal dat ze u, volgens uw verklaringen, naar het dak van de burens sprongen maar dat ze niet eens de moeite namen om u te achtervolgen en/of te gaan zoeken bij uw burens (CGVS, p.9). Indien ze er werkelijk op gebrand waren om u te vinden, moge men verwachten dat ze dat wel hadden gedaan. Tevens opvallend is uw verklaring dat u nog twee of drie dagen bij deze burens zou hebben verbleven alvorens zij u naar de stad Misrata brachten (CGVS, p.9). Gezien u wist dat de militie u had opgemerkt toen u bij de burens vluchtte, moge men in alle redelijkheid verwachten dat u uit veiligheidsoverwegingen sneller andere en veiligere oorden zou hebben opgezocht. Dat u dit niet deed vormt een bijkomende aanwijzing die de waarachtigheid van uw beweringen hypothekeert. Het is bovendien opvallend dat u alleen maar weet te zeggen dat de aanval zou hebben plaatsgevonden in 2014, maar dat u niet preciezer kan zijn in uw tijdssituering (CGVS, p.7). Ook uw vrouw kan niet zeggen in welke maand dit incident zou hebben plaatsgevonden (CGVS A.(...) N.(...) F.(...) O.(...), p.5 & 6). Tevens opmerkelijk is dat u, noch uw echtgenote, een antwoord weet te bieden op de vraag met*

hoeveel personen uw belagers zouden zijn geweest (CGVS, p.8 & A.(...) N.(...) F.(...) O.(...), p.4 & 5). Opnieuw ondermijnt dit de geloofwaardigheid van de beweerde aanval in 2014.

In 2018, aldus vier jaar na de eerste aanval die u verklaart te hebben meegemaakt, zou u in de stad Misrata opnieuw zijn opgespoord. Uw buurman zou u hebben opgebeld met de boodschap dat er mannen in de buurt naar u kwamen vragen (CGVS, p.11 & 12). Ook hier kan geen geloof aan gehecht worden. Zo wordt u gevraagd of deze mannen met uw buurman effectief zouden gesproken hebben doch weet u die vraag niet te beantwoorden, u zou hem de vraag zelfs niet hebben gesteld noch hebben geïnformeerd (CGVS, p.12). Dit is bevreemdend. Men kan verwachten dat u interesse in de situatie betoont en deze vraag wel degelijk voorlegt. Gevraagd aan uw vrouw hoeveel personen u aan het zoeken waren moet ze eveneens het antwoord schuldig blijven (CGVS A.(...) N.(...) F.(...) O.(...), p.6). U heeft er verder het raden naar wanneer dit incident zou hebben plaatsgevonden, u houdt het op '2018', een paar maanden voor uw vertrek (CGVS, p.11). Ook uw vrouw geraakte niet verder dan te verklaren dat het enkele maanden voor jullie vertrek op 12 augustus 2018 was (CGVS A.(...) N.(...) F.(...) O.(...), p.6). Dat jullie zodanig weinig op de hoogte zijn van zaken die bezwaarlijk als details kunnen doorgaan, ondermijnt eens te meer het geloof in jullie asielrelaas. Bovendien is het opvallend weinig doortastend dat deze militie u tracht te vinden, doch vier jaar wacht om opnieuw een keer naar u op zoek te gaan."

Opnieuw brengt verzoeker geen valabele argumenten bij die voorgaande pertinente vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Vooreerst benadrukt de Raad dat, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, de in de bestreden beslissing vastgestelde gebreken in de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote geenszins details betreffen maar betrekking hebben op essentiële elementen van het vluchtrelaas aangezien het feiten betreft die rechtstreeks verband houden met zijn beweerde vrees voor vervolging en bijgevolg ook aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst.

In zoverre verzoeker benadrukt dat hij er niet in geslaagd is om zonder de minste schade aan zijn belagers te "ontsnappen" zoals verwerende partij lijkt te beweren, dat hij immers ernstig gewond raakte en voor een operatie naar Turkije moest reizen, komt hij in wezen niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, waarmee hij er niet in slaagt zijn geloofwaardigheid te herstellen. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat rond middernacht zijn huis werd beschoten. Hij opende de deur om te kijken – wat naar het oordeel van de Raad op zich al volstrekt ongeloofwaardig moet worden geacht, temeer verzoekers echtgenote verklaarde dat er "Overal op de ruiten" werd geschoten en het dan ook alle verbeelding tart dat verzoeker het nog nodig zou hebben geacht om te gaan kijken wat er aan de hand was – waarop er naar hem werd geschoten. Verzoeker liep blijkens zijn verklaringen naar binnen zonder de deur te sluiten. Een paar mannen volgden hem. Verzoeker liep de trap op richting het dak. Zijn belagers achtervolgden hem tot op het dak en beschoten hem toen hij naar boven liep. Nadat verzoeker op het dak van de burens was gesprongen, werd een handgranaat naar hem gegooid. Ook verzoekers echtgenote had het over zwaarbewapende militieleden – zij sprak over "Mensen, die rpg droegen" (granaatwerper) – die eerst het huis beschoten en daarna ook "overal" in het huis hebben geschoten (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6-8; notities van het persoonlijk onderhoud echtgenote, p. 4). De Raad acht het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in deze door verzoeker en zijn echtgenote geschetste omstandigheden, waarbij klaarblijkelijk een spervuur aan kogels op en in het huis werd afgevuurd, niet alleen weinig aannemelijk dat verzoeker er desondanks toch in geslaagd is om te ontsnappen, doch tevens dat er verder niemand van het gezin gewond is geraakt (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Van verzoeker en zijn echtgenote, die beiden verklaren niet te weten met hoeveel personen de militieleden zouden zijn geweest omdat zij "ze niet geteld" hebben (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8-9 en notities van het persoonlijk onderhoud echtgenote, p. 5) mag in het geval van een geloofwaardig relaas bovendien worden verwacht dat zij, al was het bij benadering, kunnen aangeven door hoeveel mannen zij werden aangevallen, *quod non*. Verzoeker kwam in dit verband niet verder dan "ze waren met een paar" en spreekt in het verzoekschrift over "een groep". Het hoeft geen betoog dat dergelijke vage verklaringen nefast zijn voor verzoekers algehele geloofwaardigheid. De uitleg in het verzoekschrift dat de aanvallers verzoeker niet zijn gevolgd toen hij naar het huis van zijn burens was gevlucht omdat zij vreesden voor een gewapende reactie van hen, betreft voorts een loutere *post-factum* verklaring die niet de minste steun vindt in de verklaringen die verzoeker in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen doch die de Raad geenszins overtuigt. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud louter dat de militieleden hem niet bij de burens kwamen zoeken, zonder hiervoor een mogelijke verklaring te bieden.

Gevraagd of de aanvallers zijn vrouw of kinderen niets hebben aangedaan, liet verzoeker optekenen: *“Op dat moment kwamen ook andere burens naar buiten, dus ze konden niets meer doen”*. De Raad acht het echter geenszins aannemelijk dat een groep zeer zwaar bewapende militieleden, die volgens verzoeker moordaanslagen uitvoeren (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9) zich geïntimideerd zouden voelen en zich zouden laten tegenhouden door een paar burens die poolshoogte kwamen nemen. Verzoeker erkent in het verzoekschrift voorts dat het onlogisch zou zijn geweest indien hij zich nog gedurende verschillende dagen bij diezelfde burens verborgen zou hebben gehouden. Hij beweert dat hij dit echter niet heeft gezegd en stelt dat hij na 2-3 uur door een vriend naar een kleine boerderij op meer dan 20 km van zijn huis werd gebracht, waar hij verborgen bleef gedurende de tijd die nodig was om zijn verwondingen te behandelen en te herstellen, en dat hij vervolgens na 2-3 dagen naar Misrata werd gebracht. Ook deze *post-factum* bewering vindt echter niet de minste steun in het administratief dossier. Zo leest de Raad in de notities van het persoonlijk onderhoud: *“U raakte gewond, wat gebeurde daarna? Mijn burens hebben me verstoppt en helpen vluchten naar Misrata. (...) Brachten ze u dezelfde avond nog naar Misrata? Neen. Wanneer dan? Ik denk 2 of 3 dagen later. Waarom niet onmiddellijk? Ze konden niet direct. Waarom niet? Ik was vol met bloed. Zij hebben u verzorgd? Ja, natuurlijk.”* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-10). Ook verzoekers echtgenote verklaarde overigens uitdrukkelijk dat hij een tweetal dagen bij de burens is gebleven alvorens naar Misrata te gaan (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud echtgenote, p. 5). Dat verzoeker niet sneller veiligere oorden zou hebben opgezocht, doet verder afbreuk aan de waarachtigheid van zijn verhaal.

Waar verzoeker nog poogt te vergoelijken dat hij en zijn echtgenote niet kunnen duiden wanneer het incident van 2014 precies heeft plaatsgevonden en dat zij beiden ook wat betreft het incident van 2018 niet verder komen dan dat het enkele maanden voor hun vertrek was, door te wijzen op *“de lange periode die is verstreken sinds de vaststelling van bepaalde feiten”* en het feit dat hij lijdt aan ernstige geheugenproblemen, benadrukt de Raad vooreerst dat redelijkerwijs van verzoeker en zijn echtgenote kan worden verwacht dat zij bij machte zijn om een juist, precies en waarheidsgetrouw relaas weer te geven en nauwkeurige, duidelijke, volledige, coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen omtrent de redenen die hen ertoe hebben gebracht hun land van herkomst te ontvluchten, dit ongeacht het tijdsverloop en ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. De door verzoeker aangehaalde aanval op zijn woning in 2014 en het feit dat hij in 2018, aldus vier jaar na de eerste aanval die hij verklaart te hebben meegemaakt, in de stad Misrata opnieuw zou zijn opgespoord, reden waarom hij zou beslist hebben het land te verlaten, vormen immers een manifeste afwijking op de alledaagsheid en waren van determinerende invloed op zijn verdere leven, zodat dan ook redelijkerwijs kan worden aangenomen dat deze gebeurtenissen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, slagen verzoeker én zijn echtgenote er echter niet in de door hen voorgehouden feiten geloofwaardig voor te stellen. Verzoeker brengt overigens geen medisch attest bij waaruit kan blijken dat hij aan geheugenproblemen zou lijden of dat zijn cognitieve en mentale functies dermate ernstig verstoord zouden zijn waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren of waardoor hij niet in staat zou zijn om de essentie van zijn asielaanvraag op duidelijke en een geloofwaardige manier uiteen te zetten. De kennis van verzoeker en zijn echtgenote over het incident van 2018 is, zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, overigens over de gehele lijn dusdanig gebrekkig en ondermaats dat hieraan niet het minst geloof kan worden gehecht. Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat van hem en zijn echtgenote niet kan worden verwacht dat zij op de hoogte zijn van de details van een gebeurtenis waarbij zij zelf niet aanwezig waren en voegt hieraan toe: *“Toen verzoeker van zijn buurman vernam dat salafisten rond zijn huis sluipten en naar hem vroegen, hoefde hij niet verder te zoeken om te begrijpen dat hij in gevaar was! Of de buurman van verzoeker nu wel of niet met de mannen sprak die hem zochten, zou geen verschil hebben gemaakt - het was een slecht teken en hij moest vluchten”* en *“In ieder geval, zijn dit allemaal details. Alleen al het feit dat zij verzoekster kwamen ophalen - of het er nu 10 of 50 waren, of zij nu met de buurman spraken of niet - is een bewijs van het reële gevaar voor verzoeker!”*. Van verzoeker, die beweert dat hij naar aanleiding van dit incident besloot om onmiddellijk onder te duiken en uiteindelijk ook Libië te verlaten (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11-12), kan echter redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich grondig bij zijn buurman zou hebben geïnformeerd over wat er precies gebeurd is, wie de mannen waren die op hem op zoek waren, met hoeveel ze waren, of ze zijn huis probeerden binnen te gaan, of de buurman persoonlijk met de mannen had gesproken enz., om zodoende een meer precieze inschatting te kunnen maken van het gevaar dat hij mogelijks liep alvorens de drastische beslissing te nemen om zijn land te verlaten en alles en iedereen achter te laten. Dat verzoeker zich deze moeite niet heeft getroost, kan niet aannemelijk worden geacht in het geval van een waarachtig relaas.

Wat betreft het standpunt van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het opvallend weinig doortastend is dat de militie verzoeker tracht te vinden, doch vervolgens vier jaar wacht om opnieuw een keer naar hem op zoek te gaan, komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter formuleren van vermoedens en speculaties van zijnentwege, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de stelling dat het feit dat hij jaren nadien nog steeds persoonlijk wordt aangevallen bewijst dat hij nooit veilig zou zijn indien hij naar Libië zou moeten terugkeren, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag zijn geloofwaardigheid te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegt hier nog pertinent aan toe: *“U verklaart in 2014 onder vuur te zijn genomen doch is het verder zeer opvallend dat u wachtte tot in 2018 om het land te ontvluchten. Ook na de beweerde benadering van 2018 zou u eerst enkele maanden zijn ondergedoken vooraleer u Libië verliet (CGVS, p.12). Dat u niet eerder uw land van herkomst ontvluchtte is opmerkelijk en opnieuw een aanwijzing dat u in werkelijkheid geen problemen zou hebben gekend of dat minstens de ernst ervan in twijfel moet worden gesteld. Sterker, u zou na 2014 naar Turkije zijn gevlucht omwille van een medische behandeling doch keerde u nog terug naar Libië. Dat u dat deed relativeert verder de door u aangehaalde vrees en is andermaal een indicatie dat u in werkelijkheid geen problemen diende te vrezen.”* Verzoekers gedrag staat inderdaad haaks op de door hem verklaarde vrees voor zijn leven. Verzoeker overtuigt allerminst waar hij in het verzoekschrift poogt te verklaren waarom zijn echtgenote hem in 2014 niet heeft vergezeld naar Turkije, stellende dat zij op dat moment nog geen paspoort had. Zo leest de Raad in de notities van het persoonlijk onderhoud: *“Waarom bent u eigenlijk een paspoort gaan halen? Iedereen bij ons heeft dat. Er moet toch een aanleiding zijn geweest? Neen, zonder reden. Dat is normaal, iedereen heeft er een.”* Bovendien verklaarde verzoeker met betrekking tot zijn reis naar Turkije: *“Wanneer bent u naar Turkije geweest? In 2014, en in 2016. Ik moest toen geen visum aanvragen, nu is het wel verplicht. U had toch een paspoort nodig? Ik had een attest van de ‘Westelijke kant’. Hiermee kon ik er naartoe reizen. En ook een paspoort? Ja, een attest. Maar met die attest mocht ik reizen. Eén jaar geldig. Dus dat attest was geldig voor één jaar, dan kan je telkens naar Turkije gaan. Dus u had toen geen paspoort? Ik denk dat ik er een ander dan deze had. Ik denk het wel, ouder. Turkije en Sarraj, de regering kwamen goed overeen.”* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12-13 en p. 20). Gelet op het klaarblijkelijke gemak waarmee verzoeker naar eigen zeggen kon reizen tussen Libië en Turkije, kan het de Raad geenszins overtuigen dat het gezin van verzoeker in Libië zou zijn achtergebleven toen hijzelf in 2014 naar Turkije zou zijn gegaan voor een medische behandeling. Dit geldt des te meer nu hij in het verzoekschrift aangeeft dat hij na het incident van 2014 bang was en wist dat hij moest vluchten. Dat verzoeker na de beweerde aanslag van 2014 alleen het land verliet en zijn gezin in Libië achterliet en hen zodoende aan potentieel gevaar blootstelde, kan in het geval van een waarachtig relaas niet in redelijkheid worden aangenomen. Dat verzoeker bovendien nog terugkeerde naar Libië, terwijl hij meende dat zijn leven er in gevaar was, en hij vervolgens nog vier jaar in Libië heeft gewoond alvorens het land definitief te verlaten, doet finaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen. Immers, gelet op de uiteenzetting in het verzoekschrift dat opposanten worden opgejaagd via sociale media, dat gewapende groepen Facebook gebruiken om tegenstanders en critici te vinden, dat in de stad Benghazi een speciale online eenheid, verbonden aan de militie van Haftar, het Libische nationale leger, Facebook afspeurt naar tekenen van afwijkende meningen of naar verdachte islamisten, dat de communicatiesurveillance technologie die massaal door het regime van Kadhafi werd gebruikt om tegenstanders op het internet en via sociale media op te sporen en te onderdrukken ook na de val van Kadhafi nog steeds operationeel is en dat deze technologie toegang geeft tot alles, van bekeken of gedeelde artikels tot telefoongesprekken, kan niet in redelijkheid worden aangenomen dat verzoeker, die beweert dat hij vervolgd wordt omwille van zijn vermeende ‘activisme’ en die stelt dat hij, nadat het Facebook account waarop hij kritiek uitte gehackt en verwijderd werd, vervolgens een nieuw account zou hebben aangemaakt waarop hij sinds 2014 oppositieberichten heeft geplaatst, werkelijk zou hebben gemeend dat hij elders in het land wél veilig zou zijn en dat Misrata hem en zijn gezin een veilig vestigingsalternatief zou hebben geboden, zoals wordt geargumenteed in het verzoekschrift. Dat verzoeker aldus na een verblijf in Turkije in 2014 terugkeerde naar Libië, waar hij vervolgens vier jaar zonder problemen in Misrata heeft kunnen wonen, toont naar het oordeel van de Raad duidelijk aan dat van enige vrees in hoofde van verzoeker geen sprake was. In zoverre verzoeker nog poogt te verklaren waarom hij na het beweerde incident van 2018, dat blijkens de uiteenzetting in het verzoekschrift bewijst dat hij nergens in Libië veilig is, eerst een paar maanden is ondergedoken vooraleer Libië te verlaten,

stellende dat hij tijd nodig had om een smokkelaar te vinden, het nodige geld te verzamelen en zijn vertrek te organiseren, en hij er in dit verband ook op wijst dat het bijzonder gevaarlijk was om midden in de winter (het tweede incident vond plaats begin 2018) de zee op te gaan, vooral met jonge kinderen, overtuigt hij evenmin. De Raad verwijst in dit verband nogmaals naar het gemak waarmee verzoeker indertijd naar eigen zeggen kon reizen tussen Libië en Turkije zodat niet kan worden ingezien waarom hij in 2018 meerdere maanden nodig zou hebben gehad om een smokkelaar te vinden en zijn vertrek te regelen, laat staan waarom de vlucht van verzoeker en zijn gezin over zee richting Malta diende te gaan.

De Raad merkt hierbij volledigheidshalve nog op dat verzoeker en zijn echtgenote nalaten hun paspoorten voor te leggen en zij zich tegenspreken over hoe deze paspoorten verloren zouden zijn gegaan. Dit doet vermoeden dat verzoeker wel degelijk nog in het bezit is van zijn paspoort maar dit wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de hierin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop hij Libië heeft verlaten of een eventueel langdurig verblijf in een derde land, te verhullen en dit document een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake zijn verzoek om internationale bescherming. Dit vermoeden wordt gevoed door de vaststelling dat verzoeker volstrekt ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de manier waarop hij vanuit Malta naar Nederland (en van daaruit verder naar België) zou zijn gereisd. Zo verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud: *"Ik ging naar een reisbureau en met de kopieën van de paspoorten boekten ze me tickets. In luchthaven werden we niet gecontroleerd, doorgereisd naar Nederland. En van daar uit naar België."* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Aangezien het algemeen geweten is dat er op de (Europese) luchthavens veelvuldige en grondige controles plaatsvinden omtrent de identiteit en het reisdoel en dit zowel bij vertrek als bij aankomst, moet het totaal ongeloofwaardig worden geacht dat een Libiër zonder authentieke reisdocumenten en zonder geldig visum van het ene Europese land naar het andere zou kunnen reizen en dan nog zonder hierbij te worden gecontroleerd. Verzoekers beweringen in dit verband zijn van iedere realiteitszin ontdaan en sterken het vermoeden dat hij bedrieglijke verklaringen aflegt in verband met zijn paspoort. De argumentatie in het verzoekschrift, waarbij verzoeker ter verklaring van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden nogmaals zijn geheugenproblemen aanhaalt en stelt dat er zich tijdens het gehoor van zijn echtgenote op de Dienst Vreemdelingenzaken vertaalproblemen hebben voorgedaan, kan deze appreciatie niet ombuigen.

2.5.1.3. Aangezien om hoger vermelde redenen niet het minste geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker in Libië zou hebben gekend, kan evenmin geloof worden gehecht aan de bewering dat de militieleden die hem zochten hem zelfs tot in Malta bedreigden. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing wordt overwogen als volgt: *"U verklaart dat de militieleden die u zochten u zelfs tot in Malta bedreigden, echter kan ook aan deze bedreigingen weinig geloof worden gehecht. Gezien u uw beweerdde problemen in Libië niet aannemelijk maakte kan bijgevolg ook maar weinig geloof gehecht worden aan de problemen die u zou hebben gekend in Malta. Tal van zaken bevestigen dit ook. Vooreerst wordt gewezen op de vaststelling dat de kennis van uw echtgenote omtrent deze problemen in Malta zeer beperkt is. Ze stelt dat ze u via de telefoon bedreigden doch weet ze opvallend genoeg niet te zeggen hoe dikwijls dit dan gebeurde. Haar gevraagd of u naar de Maltese politie zou zijn gestapt, antwoordt ze dit niet te weten. Ze stelt dat de personen die u zouden bedreigd hebben wisten dat u zich in Malta bevond maar wanneer ze wordt gevraagd of ze ook wisten dat jullie in het opvangcentrum zaten, moet ze opnieuw het antwoord schuldig blijven. Ze denkt dat u door verschillende personen bedreigd werd doch kan ze geen antwoord geven op de vraag door hoeveel personen dan wel (CGVS A.(...) N.(...) F.(...) O.(...), p.9). Dat ze dergelijke essentiële zaken niet weet verbaast enorm en bevestigt eens te meer het ongeloofwaardige karakter van de problemen die u verklaart te hebben gekend.*

Ook uw kennis over de beweerdde feiten laat te wensen over. U weet evenmin te zeggen hoeveel bedreigingen u in totaal zou hebben gehad, u stelt dat het er drie of vier waren. U weet zelfs niet te zeggen hoeveel tijd tussen de bedreigingen zou gezeten hebben. Dat u dergelijke antwoorden niet kan verschaffen verbaast ten zeerste. Wanneer er de laatste keer een bedreiging zou zijn gekomen kan u ook al niet met zekerheid vertellen (CGVS, p.16 & 18). U houdt het op één tot drie maanden voor jullie vertrek uit Malta maar dat is een weinig preciese omschrijving (CGVS, p.16). Bovendien wordt opgemerkt dat u in dit verband uiteenlopende verklaringen aflegde. Waar u het tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS heeft over drie of vier bedreigingen aan uw adres, verklaarde u bij de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) nog dat u twee keer telefonisch bedreigd werd (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Deze wijzigende verklaringen komen het geloof in jullie asielrelaas niet ten goede. Ook u en uw vrouw leggen uiteenlopende verklaringen af. Uw vrouw verklaart dat u telefonische bedreigingen

ontving, u zou telkens zijn opgebeld (CGVS, p.9). U daarentegen verklaart van niet, u zou enkel tekstberichten hebben gehad (CGVS E.(...), H.(...) F.(...) S.(...), p.16). Dat jullie elkaar zodanig tegenspreken ondergraaft definitief het geloof in deze dreigementen."

Gelet op deze motieven, kan verzoeker vooreerst bezwaarlijk ernstig voorhouden dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat hij bedreigingen ontving via berichten.

De stelling in het verzoekschrift dat de kennis van zijn echtgenote over deze bedreigingen zeer beperkt is omdat verzoeker haar niet ongerust wilde maken en hij zijn echtgenote hierover pas in België heeft ingelicht, vindt bovendien niet de minste steun in het administratief dossier. Integendeel, uit de verklaringen die verzoekers echtgenote heeft afgelegd ten overstaan van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt ontegensprekelijk dat zij wel degelijk reeds in Malta op de hoogte was van de bedreigingen die verzoeker zou hebben ontvangen en die hen deden beslissen om het resultaat van hun verzoek om internationale bescherming aldaar niet af te wachten en door te reizen naar België. Zo leest de Raad in de notities van het persoonlijk onderhoud: *"Uw man zou ook in Malta bedreigingen hebben gehad, vertelt u daarover. Inderdaad hij werd bedreigd. Er zijn daar vele Libiërs, allemaal maffia. De ene aanhanger van Khaddafi, de aderen van Haftar. Man was tegen beiden. Drie maanden na aankomst begon man te werken. Van de vroege ochtend tot 16 à 18u. ik moest alles doen. Alle verantwoordelijkheden op mij. Hij zei me dat hij dreigingen kreeg. Maar ik wou niets weten, had genoeg miserie in mijn hoofd. Mondeling bedreigd? Alleen telefonisch. Ze hebben hem opgebeld? Ja. Hoe vaak? Weet ik niet, hij was op zijn werk toen hij bedreigd werd. Hij zei me dat het via de telefoon was. Hebben ze hem ook via de gsm berichten gestuurd? Hij zei me, via de telefoon. Meer weet ik niet. Hoelang voor jullie vertrek uit Malta werd hij een laatste keer bedreigd? Kort voor ons vertrek. Ongeveer een maand of twee. Is hij naar de politie gegaan? Denk het niet. Ik weet het niet. Wie je bedreigd, gaat niet rechtstreeks voor jou staan. Hij stuurt je een sms, niet rechtstreeks. Wat zal de politie doen voor mijn man? Een man werd voor onze ogen gedood in Malta, niets gebeurde. Wisten ze waar jullie verbleven? Je zit in Malta zeiden ze. En wisten ze ook te zeggen dat jullie in het opvangcentrum zaten? Dat weet ik niet. Hij was toen op zijn werk. Werd uw man door verschillende mensen of verschillende telefoonnummers bedreigd? Van verschillende, geloof ik. Er zijn daar vele Libiërs. Door hoeveel verschillende mensen? Eén keer via het internet, dat zag ik zelf. Dat was een programma. Die zeggen, we gaan je vermoorden. Door hoeveel verschillende mensen werd hij bedreigd? Verschillende mensen. Ik weet het echt niet. Ik zag dat van het internet wel zelf."* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud echtgenote, p. 8-9).

In zoverre verzoeker voorts zijn eigen gebrekkige kennis over de beweerde feiten tracht te verklaren door opnieuw te verwijzen naar zijn geheugenproblemen, herhaalt de Raad nogmaals dat verzoeker geen medisch attest bijbrengt waaruit kan blijken dat hij aan geheugenproblemen zou lijden of dat zijn cognitieve en mentale functies dermate ernstig verstoord zouden zijn waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren of waardoor hij niet in staat zou zijn om de essentie van zijn asielrelaas op duidelijke en een geloofwaardige manier uiteen te zetten. Daarnaast kan verzoeker bezwaarlijk ernstig voorhouden dat het Commissariaat-generaal hem verwijt dat hij bepaalde details niet kent die hij hoe dan ook niet had kunnen kennen. Verzoeker wordt, in tegenstelling tot wat wordt gesuggereerd in het verzoekschrift, niet verweten dat hij niet weet van wie de dreigberichten precies afkomstig waren en of de verschillende telefoonnummers al dan niet aan dezelfde persoon toebehoorden. Van verzoeker, die stelt dat hij omwille van de dreigberichten de situatie in Malta niet meer veilig vond voor hem en zijn familie, mag echter wél worden verwacht dat hij duidelijk kan zeggen hoeveel bedreigingen hij in totaal zou hebben ontvangen (2, 3 of 4) en dat hij hieromtrent doorheen zijn opeenvolgende gehoren eensluidende verklaringen aflegt, alsook dat hij kan toelichten hoeveel tijd er tussen de verschillende bedreigingen zou gezeten hebben en dat hij precies kan duiden wanneer hij de laatste keer zou zijn bedreigd. Dat verzoeker hiertoe niet in staat blijkt te zijn, bevestigt andermaal de volstrekte ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste asielrelaas.

2.5.2. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen. De door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde stukken worden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing correct beoordeeld als volgt: *"De documenten die u en uw vrouw voorleggen ter staving van jullie verklaringen kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Jullie Libische verzekeringskaart, familieboekje, kopieën van jullie paspoorten en dat van uw kinderen bevestigen jullie identiteit, die momenteel niet wordt betwist. De medische documenten in verband met de lichamelijke schade aan uw lichaam ten gevolge van een granaatslag in Libië wijzigen evenmin bovenstaande appreciatie. Uit*

niets valt hieruit af te leiden op welke manier u gewond raakte en/of in welke omstandigheden, laat staan dat u hiermee aantoonst ooit persoonlijk geïdoleerd te zijn geweest.

Verder legt u een document neer van een Zwitserse non-gouvernementele organisatie waar u uw problemen zou uitgeklaard hebben. Deze geschreven getuigenis herhaalt grotendeels wat u ook tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde. Louder de hierboven aangehaalde problemen herhalen, herstelt de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas niet. Het is bovendien opmerkelijk dat uw echtgenote niet eens van het bestaan van dit document afweet, laat staan dat ze op de hoogte is van het gegeven dat u beroep zou hebben gedaan op de hulp van een Zwitserse organisatie (CGVS A.(...) N.(...) F.(...) O.(...), p.10).

Ook het dreigbericht dat u neerlegt, tot slot, weet geen ander licht te schijnen op bovenstaande appreciatie. Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde bedreigingen in Malta, kan worden vermoed dat deze berichten werden gemanipuleerd.” Gelet op deze pertinente vaststellingen en overwegingen, en het geheel van wat voorafgaat indachtig, wordt aldus geenszins aangetoond dat *“Uit de objectieve gegevens blijkt bovendien dat verzoeker in het verleden is vervolgd (cf. medische documenten) en thans nog wordt bedreigd (cf. kopie van ontvangen bericht).”*, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift. In verband met de medische documenten, stipt de Raad volledigheidshalve nog aan dat het aan het verzoekschrift gevoegde medisch certificaat uit Turkije vreemd genoeg een andere naam vermeldt. Wat betreft de screenshot van een van de ontvangen dreigberichten, wijst de Raad er nog op dat hieraan op zich geen objectieve bewijswaarde kan worden verleend daar dergelijke profielen simpelweg aangemaakt kunnen worden en Whatsapp-berichten gemakkelijk geënsceend kunnen worden alsook aangepast kunnen worden aan het te dienen doel. Bovendien kan er op geen enkele mogelijke wijze worden achterhaald door wie, van waar of met welke intenties deze berichten werden verstuurd.

Wat betreft het aan het verzoekschrift gevoegde ‘bewijs van deelname aan oppositiebewegingen’, met name een attest van de stad Benghazi dd. 2 september 2014, is het de Raad volstrekt onduidelijk en verzoeker licht evenmin toe waarom hij niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om dit document ter beoordeling voor te leggen bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het attest kan hoe dan ook niet aanvaard worden als bewijs van de door verzoeker beweerde vervolgingsfeiten. Niet alleen betreft het een kopie die geen enkele waarborg biedt inzake authenticiteit, bovendien werd het attest ten behoeve van verzoeker opgesteld en vertoont het een duidelijk gedongen karakter zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat documenten niet als alleenstaand kunnen gezien worden binnen een aanvraag, maar deel uitmaken van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat aan documenten wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. Mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, oordeelt de Raad dat de door verzoeker neergelegde medische documenten, dreigbericht en attest van de stad Benghazi op zich niet kunnen volstaan om de relevante elementen van zijn vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. De Raad benadrukt in dit verband dat de verklaringen van verzoeker voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk moeten zijn opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van gewoonlijk verblijf en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht, wat *in casu* niet het geval blijkt zoals blijkt uit wat voorafgaat.

De aan het verzoekschrift gevoegde video en publicaties op Facebook werden hoger reeds besproken.

2.5.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de dezelfde wet in aanmerking worden genomen. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Libië zou hebben gekend of zal kennen.

In de mate verzoeker nog voorhoudt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen – gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven – allerm minst het geval is gebleken.

Vermits aan het asielrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat er indicaties zijn waaruit in hoofde van verzoeker mogelijkerwijze een nood aan internationale bescherming ten overstaan van zijn land van herkomst Libië zou kunnen worden afgeleid omwille van zijn afkomst uit Benghazi en de algemene veiligheidssituatie aldaar, zijn profiel als burger evenals het gebrek aan nationale beschermingsmogelijkheden of enig intern hervestigingsalternatief. Echter, in het licht van de internationale beschermingsstatus en het verblijfsrecht dat zijn partner en minderjarige kinderen genieten in Malta evenals van de mogelijkheden waarover hij bijgevolg beschikt om er tevens een status en een verblijfsrecht te bekomen als familielid van begunstigden van internationale bescherming, en gelet op het feit dat er in hoofde van verzoekers echtgenote (en bij uitbreiding van hun minderjarige kinderen) door het Commissariaat-generaal beslist werd tot de niet-ontvankelijkheid van haar verzoek omdat zij niet heeft aangetoond dat de internationale bescherming die haar en de kinderen in Malta werd verleend niet langer actueel of niet effectief zou zijn, besluit de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de kwestie van de terugkeer van verzoeker en zijn gezin naar Libië geenszins aan de orde en louter hypothetisch is en dat bijgevolg in hoofde van verzoeker actueel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van zijn land van herkomst kan worden vastgesteld.

De Raad stelt aldus vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers eventuele nood aan subsidiaire bescherming wel degelijk heeft onderzocht ten aanzien van zijn land van herkomst, namelijk Libië. In de mate verzoeker in het verzoekschrift het tegendeel beweert, is het middel dan ook ongegrond.

Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekers echtgenote en kinderen op 23 maart 2020 in Malta de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Ook verzoeker diende op 7 september 2018 in Malta een verzoek om internationale bescherming in. Uit het antwoord van de Maltese autoriteiten dd. 16 oktober 2020 (this person is an asylum seeker in Malta) valt af te leiden dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker nog steeds in behandeling is. Ter terechtzitting kon verzoeker niet meer duidelijkheid verschaffen over zijn status in Malta. In het verzoekschrift wordt niet betwist dat verzoekers gezinsleden actueel nog steeds internationale bescherming genieten in Malta. Evenmin wordt aangetoond aan dat de hen verleende bescherming niet effectief zou zijn. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besliste in hoofde van verzoekers echtgenote (en bij uitbreiding van hun minderjarige kinderen) overigens tot de niet-ontvankelijkheid van haar verzoek om dat zij niet heeft aangetoond dat de internationale bescherming die haar en de kinderen in Malta werd verleend niet langer actueel of niet effectief zou zijn. Gelet op de internationale beschermingsstatus van verzoeksters gezin in Malta en het feit dat verzoeker er nog een asielprocedure lopende heeft, en derhalve de bescherming tegen een verwijdering van het gezin naar Libië, is een onderzoek naar verzoekers vrees ten aanzien van Libië aldus voorbarig.

De Raad stelt vast dat uit niets blijkt dat verzoeker op heden in Malta dezelfde status zou genieten als de status die aan zijn gezinsleden werd verleend. Dit wordt ook bevestigd in de bestreden beslissing. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft in hoofde van verzoeker dan ook geen toepassing gemaakt van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont, in het licht van de internationale beschermingsstatus en het verblijfsrecht dat zijn echtgenote en minderjarige kinderen genieten in Malta, echter niet aan dat hij niet in Malta zou kunnen verblijven in het kader van artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), zoals reeds in de bestreden beslissing wordt gesteld: *“Dienaangaande dient immers te worden bevestigd dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden. Hoewel hieruit niet volgt dat de gezinsleden van een persoon die internationale bescherming in een EU-lidstaat geniet, eveneens recht hebben op deze*

beschermingsstatus louter omdat zij familie van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde zijn, betekent dit wel dat de lidstaten enerzijds kunnen beslissen om gezinsleden eenzelfde internationale beschermingsstatus te verlenen, evenals anderzijds enkel moeten waarborgen dat deze gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid, aanspraak kunnen maken op een aantal voordelen zoals het bekomen van een verblijfstitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen. Nog daar gelaten het gegeven dat deze rechten of voordelen die door de respectieve EU-lidstaten aan personen die er internationale bescherming genieten of aan hun gezinsleden worden toegekend, kunnen verschillen, maakt zulks geen vervolging uit in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient u zich tot de in Malta aanwezige instanties te wenden wat betreft de procedures en mogelijkheden die u er ter beschikking staan volgens het Unierecht met het oog op het regulariseren van uw verblijf aldaar. Het is tevens ten overstaan van de bevoegde instanties van diezelfde lidstaat dat u eventuele problemen met betrekking tot de te ondernemen stappen kenbaar moet maken. Het komt zodoende aan u toe om de nodige stappen in Malta te zetten opdat u er een verblijfsrecht kunt genieten als familielid van begunstigten van internationale bescherming. In de door u afgelegde verklaringen kunnen geen concrete elementen worden ontwaard die hieraan afbreuk doen.”

Verzoeker brengt met de argumentatie dat voornoemde richtlijn geen rechtstreekse werking heeft, dat verwerende partij geen enkele aanwijzing geeft over de omzetting ervan in Maltees recht en dat de mogelijkheid voor hem om in Malta in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning zeer hypothetisch is, en de verwijzing in dit verband naar een verslag van de Raad van Europa dd. 10 november 2017 waarmee verzoeker poogt aan te tonen dat verzoeken om gezinshereniging voor personen die subsidiaire bescherming genieten volgens de Maltese wet niet zijn toegestaan, geen concrete aanwijzingen bij waaruit kan blijken dat de Maltese autoriteiten hun verplichtingen voortvloeiend uit voornoemd artikel 23 niet zouden nakomen en zouden weigeren om hem eenzelfde internationale beschermingsstatus te verlenen als zijn gezinsleden, dan wel om hem, onder andere, een verblijfstitel af te leveren die hem in staat stelt om samen met zijn gezinsleden te verblijven in Malta, waar hij zelf ook heeft verbleven voor hij naar België kwam. De Raad benadrukt in dit verband dat Malta als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis, dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan een internationale beschermingsstatus (*in casu* van verzoekers echtgenote en minderjarige kinderen). Indien verzoeker meent dat de wetgeving in Malta niet in overeenstemming is met het Unierecht, dient hij zich overigens tot de in Malta aanwezige instanties te wenden om zijn grieven in dit verband kenbaar te maken. De in het verzoekschrift aangehaalde omslachtigheden en onzekerheden die inherent zijn aan dergelijke administratieve procedures zijn slechts het gevolg van de eigen keuze van verzoeker (en zijn echtgenote) om Malta te verlaten voor het einde van zijn (hun) asielprocedure. De Raad herhaalt te dezen nogmaals dat aan de problemen die verzoeker in Malta zou hebben gekend, gelet op de hoger gedane vaststellingen, geen enkel geloof kan worden gehecht en stipt volledigheidshalve nog aan dat ook het loutere feit dat er volgens verzoeker in Malta veel racisme heerst (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17-18) niet kan worden aanvaard als valabele reden waarom hij Malta heeft verlaten zonder het resultaat van zijn verzoek om internationale bescherming af te wachten.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat er, rekening houdend met de status van zijn gezinsleden in Malta en de Unierechtelijke bepalingen betreffende de status van gezinsleden van begunstigten van internationale bescherming, geen grote obstakels voorhanden zijn die verzoeker ervan weerhouden om terug te keren naar Malta, waar hij klaarblijkelijk zelf nog een asielprocedure lopende heeft, en zich daar te vestigen met zijn gezinsleden die er internationale bescherming en een verblijfsrecht genieten en dat niets hem aldus actueel dwingt om terug te keren naar Libië. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker actueel geen nood aan internationale bescherming wordt vastgesteld.

Aangezien de kwestie van de terugkeer van verzoeker en zijn gezin naar Libië in de huidige stand van zaken geenszins aan de orde en louter hypothetisch is, is ook de uitgebreide argumentatie in het verzoekschrift en de bijgevoegde algemene landeninformatie omtrent de veiligheidssituatie in Libië in het algemeen en in Benghazi en Misrata in het bijzonder, *in casu* niet dienstig.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden

beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.8. In het licht van wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.9. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS